

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΠΟΥ ΔΗΜΟΣΙΕΥΕΙ ΑΠΟΨΕΙΣ ΚΑΙ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΠΟΛΙΤΩΝ

ΔΩΡΕΑΝ

ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 30
www.koinonikikainotomia.gr

ΜΑΪΟΣ 2020

ΕΚΔΟΤΗΣ: Μ.Κ.Ο. «ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑ»
Υπεύθ. Σύνταξης: Δημ. Ηλιάκης, τηλ. 6974322338

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΣΤΙΣ 31 ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ ΠΟΥ ΕΧΕΙ 31 ΗΜΕΡΕΣ

Η πανδημία, οι ειδικοί και οι πολιτικοί

Με όλο τον σεβασμό για ό,τι συμβαίνει στις κοινωνίες από την επιδημία του COVID 19 και συμπόνια προς τους πάσχοντες ή αναχωρήσαντες συνανθρώπους μας και επειδή η κοινωνική αυτή εφημερίδα είναι διμηνιαία, αισθάνομαι την ανάγκη να αναφερθώ στις κοινωνικές και παγκόσμιες συμπεριφορές των εξουσιών προς τους πολίτες γιατί αυτή η επιδημία ανέδειξε πολλές συμπεριφορές, τις οποίες επιβάλλεται να αναδείξουμε για ένα διαφορετικό καλλίτερο μέλλον της κοινωνίας των πολιτών.

Η βασική συμπεριφορά που αναδείχτηκε είναι ότι η εξουσία άκουσε και υπάκουσε στις οδηγίες των ειδικών και δημιούργησε την πολιτική της με βάση τις υποδείξεις των.

Και αυτό αποδείχτηκε πολύ ωφέλιμο για την κοινωνία μας.

Και ειδικά αυτό μας έδωσε χαρά και έναν τόνο αισιοδοξίας για το μέλλον γιατί δημόσια έγινε κοινά αποδεκτό το αυτονόητο. Δηλαδή οι πολιτικοί για να πετύχουν πρέπει να βασίζονται στην όποια πολιτική τους στις συμβουλές των ειδικών.

Πρέπει να σταματήσει πλέον η υπεροψία να καθοδηγούν οι πολιτικοί τους ειδικούς, γιατί <<ειδικοί>> δεν είναι μόνο οι συνήθως κομματικοί σύμβουλοί τους.

Ειδικοί είναι οι άνθρωποι επιστήμονες ή πρακτικοί που όλη τους τη ζωή ασχολούνται με τις λεπτομέρειες του επαγγέλματός τους ή του κοινωνικού τους περιβάλλοντος και συχνά το δικαιώνουν από γενιά σε γενιά. Οι γεωπόνοι και οι γεωργοί έχουν να τους πουν πολλά μυστικά.

Οι κτηνοτρόφοι και οι κτηνίατροι έχουν να τους πουν πολλά μυστικά.

Οι ψαράδες, οι περιβατολόγοι, οι οικολόγοι, οι δάσκαλοι και οι γονείς με τους μαθητές, οι γιατροί, οι νοσηλευτές και οι άρρωστοι, οι αυτοαπασχολούμενοι επαγγελματίες, οι βιοτέχνες και οι βιομήχανοι, οι καλλιτέχνες, οι αθλητές, οι διασκεδαστές και οι ξενοδόχοι κλπ., έχουν να τους μεταφέρουν πολλά μυστικά του επαγγέλματός τους, να τους μιλήσουν σε αυτό για να μπορούν να δουν ποιος είναι ο πιο ωφέλιμος και σίγουρος δρόμος αύριο.

Και αυτόν τον δρόμο ας τον φτιάξει το κάθε πολιτικό κόμμα σύμφωνα με τις αντιλήψεις του.

Αλλά πάντα υπακούοντας στα δεδομένα και τις προτάσεις των ειδικών, όλων των <<ειδικών>> μέσα από τις πρωτοβάθμιες επαγγελματικές τους οργανώσεις.

Οι ίδιοι οι πολιτικοί δεν μπορούν να ξέρουν περισσότερα από τους ειδικούς.

Ούτε οι σύμβουλοί τους εκφράζουν ή αντιπροσωπεύουν ή γνωρίζουν περισσότερα από τους

μυημένους στα μυστικά της καθημερινότητας.

Δεν υπάρχει καλό μέλλον όταν επιβάλλεται ή όταν επιβάλλεις τις αποφάσεις σου.

Δεν μπορείς να κάνεις σε βάθος χρόνου καλό όταν ηγεμονεύεις.

Άκουσε τους ειδικούς του λαού, στήριξε τις εμπειρίες τους με τον πιο επιδέξιο τρόπο για να τις αναδείξεις, έτσι θα επιτύχουν όλοι το μέλλον

Πρέπει να ταράξεις τα νερά;

Η συνείδηση θριαμβεύει

Όταν ένας καταδότης παίρνει την απόφαση να αποκαλύψει κάποια κακοδιαχείριση ή ένα έγκλημα, ακολουθεί τη συνείδησή του αντί για ένα σύνολο κανόνων, οδηγιών ή την αφοσίωση σε κάποια ομάδα που θα τον ενθάρρυνε να παραμείνει σιωπηλός. Η συνείδηση αναπτύχθηκε ακριβώς γι' αυτόν τον λόγο –για να μας βοηθήσει να επιλύσουμε συγκρούσεις ανάμεσα στο προσωπικό συμφέρον και το συμφέρον της κοινωνίας με τρόπο που θα βοηθήσει στη συντήρηση ολόκληρης της κοινότητας. Σε ατομικό επίπεδο, μας οδηγεί στην αποφυγή συμπεριφορών που προκαλούν ντροπή και είναι επιζήμιες για την κοινωνία.

Η συνείδηση δεν θεωρείται πάντα λογική ιδιότητα, αλλά περισσότερο ένστικτο –παρότι μπορεί να δημιουργηθεί ως αποτέλεσμα μακρόχρονης κατάρτισης σε ένα συγκεκριμένο ηθικό σχήμα. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα την αίσθηση ότι θα ήταν «σωστό» να αποκαλύψουμε την κακοδιαχείριση, παρότι η λογική λέει ότι η αποκάλυψη μάλλον θα έχει άσχημες επιπτώσεις για τον καταδότη. Η συνείδηση όμως μπορεί βέβαια να σφάλλει, καθώς βλέπουμε ανθρώπους που ενεργούν για λογαριασμό τυραννικών καθεστώτων να καταπιέζουν και να βασανίζουν άλλους και να μη θεωρούν τις πράξεις τους εσφαλμένες.

«Να έχετε ήσυχη τη συνείδησή σας και πάντα θα νιώθετε ικανοποίηση. Μια ήσυχη συνείδηση μπορεί να αντέξει πολλά και παραμένει ικανοποιημένη απέναντι σε κάθε πρόβλημα, αλλά η μοχθηρή συνείδηση είναι πάντα φοβισμένη και ανήσυχη».

τους και τότε οι πολιτικοί θα ηγούνται, ουσιαστικά αποδεκτοί από όλους.

Ας δούμε το παράδειγμα πολλών ηγετών μεγάλων και πλουσιών κρατών, οι οποίοι αν και έχουν προειδοποιηθεί από πολλά καταξιωμένα επιστημονικά κέντρα για πιθανή πανδημία κορωνοϊού, δεν είχαν μεριμνήσει να έχουν επαρκώς αποθηκευμένα τα απλά, για να φροντίσουν τους πολίτες τους.

Ναι δεν είχαν επαρκείς μάσκες, απολυμαντικά, συσκευές οξυγόνου.

Δεν ήταν δαπανηρή η φροντίδα αυτή προς τους πολίτες τους. Απλά το πλήθος των ανθρώπων δεν έχει το σεβασμό που μπορεί να έχει ένας φίλος τους.

Η υπεροψία αυτών σκότωσε και ταλαιπώρησε περισσότερους συμπατριώτες τους απ' ό,τι ο κορωνοϊός από μόνος του.

Δεν άκουγαν βλέπετε τους ειδικούς.

Μα θα πουν κάποιοι: Ε και ποιο ειδικό να πρωτακούσουν όταν πολλές φορές και οι ειδικοί διαφωνούν.

Θα πρέπει λοιπόν να σεβαστούν οι εξουσιαστές τις κοινωνικές οργανώσεις μέσα στις οποίες διαπλάθονται όλες οι απόψεις και επεξεργασμένες έχουν συνήθως κοινή αποδοχή.

Βασική κοινωνική οργάνωση είναι η Τοπική Αυτοδιοίκηση, η οποία ως μέρος της εξουσιαστικής δομής, δραστηριοποιείται μέσα και άμεσα σε μια συγκεκριμένη χωροταξικά κοινωνία.

Αν πρώτα απ' όλα η Αυτοδιοίκηση συνλειτουργεί μαζί με την οργανωμένη κοινωνία με συλλόγους, με ομάδες πρωτοβουλίας, σωματεία, κλπ., τότε καθιερώνεται η αρχή της συνλειτουργίας των πολιτών με την εξουσία.

Είναι καταστροφικό όχι μόνο κοινωνικά, οικονομικά, κλπ., αλλά ανθρωπολογικά η τοπική αυτοδιοίκηση να λειτουργεί ως η ουρά της κρατικής εξουσίας.

Η τοπική αυτοδιοίκηση (Δήμοι, Περιφέρειες) πρέπει να στηρίζουν τη δράση τους στην κοινωνική πρόοδο και αναβάθμιση των βιοτικών και επαγγελματικών συνθηκών των πολιτών τους και να επιβάλλουν στο κράτος τις πολιτικές που απαιτούνται για να είναι ωφέλιμες για το μέλλον των πολιτών τους.

Δεν επιτυγχάνουν μακρόχρονα πολιτικές που επιβάλλονται στην κοινωνία των πολιτών, αντίθετα επιτυγχάνουν όταν οι πολιτικές αναδεικνύονται βασισμένες στις εμπειρίες των πολιτών.

Το άρθρο αυτό είναι αφιερωμένο ακριβώς στον προβληματισμό που αφορά την τοπική αυτοδιοίκηση και την τοπική αυτοοργάνωση.

Δημήτρης Ηλιάκης

(ΑΥΤΟ)ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΗΣ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ – ΟΥΤΟΠΙΑ ΣΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ

Του ΣΤΑΥΡΟΥ ΑΝΤΥΠΑ

Ιστορικά και μόνο, ο θεσμός της τοπικής αυτοδιοίκησης, ήρθε να μεταφέρει στην πολιτική, την αμυντική κυρίως ανάγκη των ανθρώπων, να δημιουργούν πόλεις, γειτονιές, ομάδες, παρέες, μέσα από τις οποίες και κυρίως μέσα από την εσωτερική τους συνοχή, η προστασία από κάθε είδους, επιβολή, θα τύχαινε μεγαλύτερης αποτελεσματικότητας,

Σήμερα, στο σταυροδρόμι της πιο κρίσιμης στη σύγχρονη ιστορία, συγκυρίας, αναβίωσε και συνεχίζει να αναβιώνει, ακριβώς αυτή η αγωνία της κοινωνίας, να αντιμετωπίσει δηλαδή από κοινού, συλλογικά και αλληλέγγυα, τον εκσκαφέα που ετοιμάζει την οικονομική και σχεδόν βιολογική της Θανά.

Παραμερίζοντας αρχικά και κατα απόλυτη προτεραιότητα, τις σκόπιμες άνωθεν, διαιρετικές εντολές για διάσπαση αυτού που πραγματικά κάθε εξουσιαστικό σύστημα φοβάται, δηλαδή της κοινωνικής συνοχής και συσπείρωσης.

Στην αναγκαία αυτή πορεία, τα εμπόδια σίγουρα είναι πολλά και πάσης φύσεως. Τα Καλλικρατικά σύνδρομα διάρθρωσης κεντρικών και τοπικών εξουσιών, κρατούν το όραμα μιας εναλλακτικής κυριαρχικής εξουσίας, καθηλωμένο σε παλαιοκομματικά συστήματα πελατειακού και παραγοντικού χαρακτήρα. Τη στιγμή μάλιστα, που η κοινωνία αυτο-οργανωμένα, συλλογικά και κινηματικά, θα μπορούσε ήδη να καταργήσει στη πράξη και όχι στα χαρτιά τις συστημικές αγκυλώσεις, ενσωματώνοντας στη πολιτική λειτουργία της, κινήσεις, ομάδες και κινήματα που δρουν αποσπασματικά και συχνά σπασμωδικά, όχι όμως και μεθοδευμένα ή αποτελεσματικά. Εάν δηλαδή, παράλληλα με τα αυτοφυή αυτά κινήματα, η ίδια η κοινωνία και οι άνθρωποι που τα αποτελούν, προχωρούσαν σε άμεσες και αντιπροσωπευτικές διαδικασίες, ανοικτές συνελεύσεις, συμβουλία γειτονιάς ή κοινότητας και στη «θεσμοποίηση» της παρουσίας τους, τότε κανένας πολιτικός εργολάβος δεν θα έβρισκε χώρο να σταθεί (εμπόδιο) και πεδίο (δόξης) να δραστηριοποιηθεί. Για να συμβεί αυτό, δεν απαιτείται η αναμονή μιας νομοθετικής ρύθμισης που δεν θα έρθει ποτέ από ένα πολιτικό σύστημα που στη τελευταία φάση της παρακμής του φοβάται ακόμη και τον ίδιο τον εαυτό του, θα έρθει όμως ή μάλλον μπορεί να έρθει, όταν η κοινωνία αποκτήσει την πολιτική βούληση να εγκατασταθεί στις διαδικασίες εκείνες που έμμεσες προς το παρόν θα μετατραπούν σε δυναμικές, άμεσες, συλλογικές και δραστηρικές. Και για να συμβεί αυτό, απαιτείται απλά ένα απλό(ικό) όραμα.

Αρκεί για μια ακόμη φορά, να μην εγκαταλείψουμε τις τύχες ή τις ατυχίες μας στις μεγάλες του έθνους σχολές πολιτικών παραγόντων, αλλά συλλογικά, συσπειρωμένα και δυναμικά, επιχειρήσουμε το κίνημα και το όραμα μιας άμεσης, συλλογικής και ξεκάθαρης αυτοδιοίκησης, να το εγκαταστήσουμε μέσα από τους δρόμους, τις γειτονιές και τα χωριά, στις δομές μιας διοίκησης που ιστορικά και πολιτικά πηγάζει από το λαό και ασκείται γι αυτόν και όχι εις βάρος ή ερήμην του. Χωρίς μεγάλα ονόματα και πηγαίους τίτλους, με μόνη δύναμη τη δύναμη των πολλών, τη διακριτικότητα των ανωνύμων, την ορμητικότητα των νέων, την φαντασία των ανειδίκευτων. Αυτά και τίποτα περισσότερο σε μια μάχη που πλησιάζει και που δεν πρέπει να χαθεί.

ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΡΙΣΗ; Και αν ναι...τι είδους κρίση; Ας πούμε την αλήθεια...

Του Γ. Ι. ΚΑΛΑΒΡΟΥΖΙΩΤΗ

Μέχρι και τη δεκαετία του '80, η Δυτική Οικονομία (δηλ. η Ευρώπη & η Αμερική) κατείχαν και έλεγχαν το 65% του παγκόσμιου επενδύμενου κεφαλαίου και το 60% της παγκόσμιας παραγωγής, εκμεταλλεύομενη έτσι την παγκόσμια οικονομία, αν θέλετε, τον υπόλοιπο κόσμο, την Αφρική, την Άσια την Μέση Ανατολή. Αυτό γινόταν είτε ελέγχοντας τους πλουτοπαραγωγικούς τομείς τους, είτε ελέγχοντας το παγκόσμιο εμπόριο. Οι έγκεφαλοι που καθοδηγούσαν και έλεγχαν την παγκόσμια οικονομία, κυρίως της Αμερικής, συνεπικουρούμενοι και από κάποιους της Ευρώπης, ζώντας και απολαμβάνοντας την εποχή της «άποθέωσης του χρήματος», των υλικών πραγμάτων, άνακαλυσαν την έννοια παγκοσμιοποίηση. Ο λόγος είναι ότι μόνον αυτοί δρούσαν σε παγκόσμιο επίπεδο, και φυσικό ήταν αυτοί να άνακαλύψουν την έννοια της παγκοσμιοποίησης και όχι φυσικά κάποιοι που ζούσαν στο Ιράκ ή στο Αφγανιστάν (μετέπειτα τρομοκράτες) και οι οποίοι ζούσαν και ένεργοούσαν σε τοπικό, άντε έθνικό επίπεδο.

Τι σημαίνει όμως παγκοσμιοποίηση; Τι σημαίνει στην οικονομία ο όρος αυτός; Είναι πάρα πολύ απλό. Άπελευθέρωση κεφαλαίων και πρώτων υλών, με ταυτόχρονη παγκόσμια δικτύωση (για να γίνεται εύκολα ή μεταφορά του χρήματος, κ.τ.λ.). Μία δικτύωση ή όποια επεκτάθηκε στην επικοινωνία και την πληροφόρηση. Έτσι ήταν πολύ πιο εύκολο γι' αυτούς ο έλεγχος και η καθοδήγηση των πληθυσμών. Ήταν πιο εύκολο να επέμβουν και να αλλάξουν συνήθειες, ήθη και έθιμα, αξίες και να κατευθύνουν τους λαούς προς την αχαλίνωτη κατανάλωση, τα ωραία αυτοκίνητα, τα ωραία σπίτια, τις διακοπές πολυτελείας, τα επώνυμα ρούχα κ.τ.λ. Αποτέλεσμα: περισσότερα χρήματα και μεγαλύτερος έλεγχος από αυτούς.

Ζώντας όμως μέσα σε αυτήν την ευδαιμονία της «άποθέωσης του χρήματος» για λόγους τους οποίους δεν είναι του παρόντος, πιθανόν ο έλεγχος της κατάστασης να ξέφυγε λίγο, έτσι ώστε η άπελευθέρωση του χρήματος και των πρώτων υλών έδωσε τη δυνατότητα στις χώρες ΒΡΙΚ (Βραζιλία, Ρωσία, Ινδία, Κίνα), που οι λαοί τους πεινάγανε και πεινάνε, να πάρουν την παγκόσμια ανάπτυξη στα χέρια τους, λόγω του πλεονεκτήματος του φθηνού εργατικού κόστους. Έτσι σήμερα, 30 χρόνια μετά, τα προαναφερόμενα ποσοστά νάχουν πέσει στο 35% και 30% αντίστοιχα. Δηλαδή τί συνέβη; Άπλά Η ΔΥΤΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΕΧΑΣΕ ΤΗΝ ΑΝΑΠΤΥΞΗ. Είναι αυτό που κρύβουν και αυτό που δεν λένε οι κυβερνήσεις της Αμερικής και της Ευρώπης. Τώρα προσπαθούν με εϊσπρακτικά μέσα να αφαιρέσουν την αγοραστική δύναμη των πολιτών, ούτως ώστε να μην έχουν την δυνατότητα να κατανα-

λώνουν για να μειωθούν οι εισαγωγές από τις χώρες ΒΡΙΚ, και να σταματήσει ή αφαιμαξη του δυτικού πλούτου από τις χώρες αυτές. Δύσκολο το πρόβλημα.

Μαζί όμως με την ανάπτυξη χάθηκαν οι αξίες και οι θεσμοί. Υπάρχει Οικονομία; Υπάρχει Πατρίδα; Θρησκεία; Σεβασμός; Αξιοπρέπεια; Υπάρχει Αγάπη; Είλικρίνεια; Υπάρχει Έλευθερία; Υπάρχει...

Άρα η κρίση που υπάρχει δεν είναι οικονομική, είναι κρίση αξιών. Αυτό είναι το ζητούμενο σήμερα. Όλοι βιώνοντας, λίγο ή πολύ ο καθένας, την οικονομική κρίση αναγνωρίζουμε ότι πρέπει να αλλάξουμε.

Ποιός να αλλάξει; Οί άλλοι; Όχι, εμείς, ο καθένας πρέπει να αλλάξει για να αλλάξει το σύνολο και η πραγματικότητα που βιώνουμε.

Άς ξεκινήσουμε λοιπόν, όλοι μαζί και ο καθένας ξεχωριστά αυτή την προσωπική-άτομική αλλαγή προς την άνευρεση των χαμένων αξιών, έτσι ώστε να επέλθει η άτομική μας ίσορροπία, την όποια έχουμε χάσει.

Η ελπίδα είναι ότι θα 'ρθει ένα καλύτερο αύριο για τα παιδιά μας, εξάλλου τους το όφειλουμε, εάν ο καθένας από εμάς πραγματικά αλλάξει.

◀ Ποιοι είναι αυτοί που είναι ίσοι;

Πολλοί άνθρωποι στον οικονομικά αναπτυγμένο κόσμο υποστηρίζουν την ισότητα ευκαιριών, όμως θέλουν να περιορίσουν την εισροή μεταναστών. Νομοθετούμε για τη δίκαιη μεταχείριση των εργαζομένων στους δικούς μας τόπους, αλλά αγοράζουμε φτηνά αγαθά φτιαγμένα από εργάτες που δουλεύουν υπό απάνθρωπες συνθήκες στο εξωτερικό. Λέμε ότι άντρες και γυναίκες έχουν ίσα δικαιώματα, άνθρωποι διαφόρων εθνοτήτων έχουν ίσα δικαιώματα, ωστόσο οι γυναίκες, κατά μέσο όρο, κερδίζουν λιγότερα χρήματα από τους άντρες, οι μαύροι πιο λίγα από τους λευκούς και είναι πιο πιθανό να καταλήξουν στη φυλακή. Εννοούμε στ' αλήθεια πως όλοι οι άνθρωποι γεννιούνται ίσοι ή μόνο «άνθρωποι σαν εμάς»;

Για μια αποτελεσματική αυτοδιοίκηση

Του ΧΑΡΗ ΚΟΥΓΙΟΥΜΤΖΟΠΟΥΛΟΥ

Η Τοπική Αυτοδιοίκηση αναπτύχθηκε ως κοινωνικό κίνημα. Το δικαίωμα μιας τοπικής κοινωνίας να αυτοοργανώνεται και να αναπτύσσει σεβαστές από την Πολιτεία πρωτοβουλίες με νομικό κύρος.

Δυστυχώς όμως σήμερα διαπιστώνουμε ότι η Τοπική Αυτοδιοίκηση μετατράπηκε τελικά σε ένα κρατικό ακροφύσιο.

Μπορεί μεν το άρθρο 102 να λέει ότι «Υπέρ των οργανισμών Τοπικής Αυτοδιοίκησης συντρέχει τεκμήριο αρμοδιότητας για την διοίκηση των τοπικών υποθέσεων» παρακάτω όμως συμπληρώνει ότι «Νόμος καθορίζει το εύρος και τις κατηγορίες των τοπικών υποθέσεων» όπως και ότι «Με νόμο το κράτος μπορεί να ανατίθεται στους οργανισμούς τοπικής αυτοδιοίκησης η άσκηση αρμοδιοτήτων που συνιστούν αποστολή του κράτους».

Σήμερα, λοιπόν, η Τοπική Αυτοδιοίκηση έχει χάσει εντελώς την αυτονομία της και την αυτοτέλεια της και εκτός του ότι υπόκειται σε έλεγχο σκοπιμότητας από το Ελεγκτικό Συνέδριο και το Οικονομικό Παρατηρητήριο, το κράτος δίνει περίπου 3,5 δισεκατομμύρια ευρώ στην Τοπική Αυτοδιοίκηση, ενώ ο κύκλος εργασιών των δήμων ανέρχεται στα 11,5 δις.

Οι άνθρωποι αναστατώνονται όχι από αυτά που συμβαίνουν, αλλά από τη γνώμη τους γι' αυτά που συμβαίνουν

Από αυτά που είναι υποχρεωμένοι να κάνουν οι δήμοι για να εξυπηρετήσουν το κράτος, τα 3,5 δις δεν φτάνουν ούτε για "ζήτω".

Παράλληλα, επιβάλλεται τοπική άμεση ή έμμεση φορολογία, επίσης για κρατικές υποθέσεις.

Οι δήμοι όμως και οι περιφέρειες έχουν πάνω από 350 αρμοδιότητες. Για το περιβάλλον, την υγεία, την πρόνοια, την ανάπτυξη, τα σχολεία, την λειτουργία τους, την καθαριότητα, τον αθλητισμό, την ανακύκλωση και πολλά άλλα.

Οι δήμοι και οι περιφέρειες σήμερα δεν διαχειρίζονται τις τοπικές υποθέσεις και δεν εκφράζουν τις ανάγκες και τις ιδιαιτερότητες της τοπικής κοινωνίας τους. Απλά αποκεντρώνουν το κράτος.

Αποτέλεσμα αυτής της κατάστασης είναι η σχεδόν μηδενική κοινωνικά αυτο-οργάνωση και τοπική πρωτοβουλία.

Οι ίδιες οι κοινωνίες. Αντιμετωπίζουν τους δήμους ως κράτος και ως μια προσεγγίσιμη εξουσία που δύναται να εξυπηρετεί ατομικές ανάγκες, παραβιάζοντας τι περισσότερες φορές την νομιμότητα και την αρχή της ισονομίας των πολιτών.

Από τα εκλογικά αποτελέσματα πολλών αναμετρήσεων του παρελθόντος, διακρίνει κανείς ότι οι δήμοι έχουν μετατραπεί σε μηχανισμούς πελατειακών σχέσεων και καθαρά έτσι τους αισθάνονται και οι πολίτες.

Αποτέλεσμα αυτών των πελατειακών σχέσεων είναι και η στελέχωση της Αυτοδιοίκηση με ένα πολύ χαμηλό ποιοτικό ανθρώπινο δυναμικό που δεν μπορεί να εκπληρώσει τον πραγματικό σκοπό του και βέβαια

δεν μπορεί και δεν επιδιώκει σε καμία περίπτωση να εφαρμόσει ολοκληρωμένες μακρόχρονες πολιτικές.

Οι δήμοι, όμως, σήμερα σε συνθήκες παγκοσμιοποίησης και μακροοπτικών σχεδιασμών καλούνται να αντιμετωπίσουν αποκεντρωμένα σχεδόν όλα τα κοινωνικά και οικονομικά προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι τοπικές κοινωνίες.

Καλούνται να κάνουν τον δικό τους περιβαλλοντικό σχεδιασμό. Να αντιμετωπίσουν με ιδιαίτερο τοπικό τρόπο τα κοινωνικά προβλήματα. Να αναβαθμίσουν με τοπικά χαρακτηριστικά τα προβλήματα της παιδείας. Να φτιάξουν δικά τους ανταγωνιστικά επιχειρηματικά περιβάλλοντα. Να προστατεύσουν με δικούς τους θεσμούς, τους πολίτες τους σε θέματα ασφάλειας, κατανάλωσης, υγείας κλπ και να φτιάξουν τις δικές τους δομές για την προαγωγή του αθλητισμού και του πολιτισμού.

Χωρίς την εμπλοκή, όμως, της τοπικής κοινωνίας και την αξιοποίηση του κοινωνικού ανθρώπινου δυναμικού τους, κάτι τέτοιο είναι αδύνατο τεχνικά και δημοκρατικά. Χωρίς συναίνεση και χωρίς αξιοποίηση του ανθρώπινου δυναμικού, οι δήμοι αδυνατούν παντελώς να εκπληρώσουν τον σύγχρονο ρόλο τους. Πολύ περισσότερο και οι Περιφέρειες που βρίσκονται ακόμη πιο μακριά από τα τοπικά κοινωνικά προβλήματα.

Οι πολίτες να συνειδητοποιούν τα προβλήματα, να τα επεξεργάζονται, να διαβουλεύονται και να προτείνουν λύσεις. Σε μια ομάδα αποφάσεων όπως στον προϋπολογισμό, να έχουν ουσιαστικό ρόλο, π.χ. η σύσταση των επιτροπών του Δημοτικού Συμβουλίου να είναι υποχρεωτικές και με ελεγκτικό και συμβουλευτικό χαρακτήρα, να απαρτίζονται από πολίτες βάσει βιογραφικών και κοινωνικής δράσης.

Δεύτερον μια ομάδα σχεδιασμών πρέπει να είναι υποχρεωτική για την τοπική διοίκηση. Ανακύκλωση, καθαριότητα, αδειοδοτήσεις, βιώσιμη κινητικότητα, κοινωνική πρόνοια, παιδικοί σταθμοί, επιδότηση συλλόγων, κοπή δέντρων κ.α που αποτελούν βασικούς μηχανισμούς παραγωγής πελατειακών σχέσεων και ατομικών εξυπηρετήσεων μέσω της ηλεκτρονικής διακυβέρνησης πρέπει να αποκτήσουν αντικειμενικούς όρους εφαρμοσμένης πολιτικής, χωρίς καμία εμπλοκή αιρετών.

Εννοείται ότι η εμπλοκή των πολιτών σε αυτές όλες τις υποθέσεις πρέπει να έχει βραχύ χρονικό διάστημα και κώλυμα εκλογιμότητας.

Τρίτον η αντιπολίτευση θα πρέπει να λάβει αναβαθμισμένη καταστατική θέση και ρόλο. Με μηχανισμούς υποστήριξης, με δυνατότητες μέσω και με αμοιβές βιοπορισμού όπως οι Αντιδήμαρχοι. Έτσι θα μπορέσει να λειτουργήσει ουσιαστικά και όχι ερασιτεχνικά και ευκαιρικά όπως στην μεγάλη πλειοψηφία των περιπτώσεων.

Οι δήμοι θα πρέπει να επιδοτηθούν για την πράσινη πολιτική τους και μόνο για αυτήν. Δεν μπορεί να επιδοτούνται οι δήμοι για την διάνοιξη δρόμων χωρίς πεζοδρόμια ή με πεζοδρόμια κάτω του 1,5 μέτρου ελεύθερου χώρου.

Και τέλος οι δήμοι θα πρέπει να αναλάβουν ευκρινώς τις τοπικές υποθέσεις και να απολαμβάνουν το αντίτιμο κάθε διαδημοτικής, διαπεριφερειακής ή εθνικής εξυπηρέτησης

Και ένα ακόμη στοιχείο που χρειάζεται η Τοπική Αυτοδιοίκηση για να βοηθήσει ουσιαστικά τις τοπικές κοινωνίες, είναι η προβολή «καλών πρακτικών» σε μία πλατφόρμα όπως η Διαύγεια. Οι πολίτες αλλά και οι δημοτικές αρχές να μπορούν να βλέπουν τις αντικειμενικές επιδόσεις του κάθε δήμου και τον τρόπο που αυτοί επιλύουν προβλήματα και δημιουργούν προοπτικές.

ΕΠΩΝΥΜΩΣ

Αι Ένοπλοι Δυνάμεις της χώρας...

Όλοι γνωρίζουμε και πιστεύουμε ότι, όταν χαθεί η πατρίδα, χάνονται τα πάντα. Αυτή την ώρα που η χώρα μας απειλείται από τον ανεκδιήγητο Ερντογάν, θέλω να πιστεύω ότι οι ένοπλες δυνάμεις μας είναι έτοιμες να υποστηρίξουν τα σύνορα της χώρας. Εξάλλου το απέδειξαν με την φύλαξη των συνόρων και όχι μόνο από την λαθραία εισβολή των προσφύγων. Αποδεικνύεται έτσι, ότι στο σύνολό τους οι ένοπλες δυνάμεις είναι κοντά στο λαό και στην κυβέρνηση. Οι εποχές του γύψου και οι κορώνες των μεγάλων εθνικιστών μας έβλαψαν τη χώρα (βλέπε Κύπρος).

Είναι αυτό που είπε ο αείμνηστος συντοπίτης μας, στρατηγός Δ. Πολιτάκης από το Πάνορμο, ότι οι ένοπλες δυνάμεις πρέπει να πειθαρχούν στις πολιτικές αποφάσεις.

Αυτήν την ώρα ο στρατός μας δεν αναλώνεται σε ίντριγκες και μιζέριες. Τα μόνιμα στελέχη, διαχωρίζονται ακόμα και σήμερα σε αυτούς που είδαν τον στρατό σαν επαγγελματική αποκατάσταση και είναι η ήρεμη δύναμη, αφού έχουν ως πρωτεύον την αποστολή τους. Η δεύτερη κατηγορία είναι εκείνοι που βλέπουν το «λοφίο» σαν εξουσιαστική αναρρίχηση στην πολιτική.

Ένα είναι σίγουρο. Ότι ο Στρατός πρέπει να είναι εθνικός, στην υπηρεσία του έθνους και του λαού, και όχι στο σύστημα καταστολής.

Και κλείνω με αυτό που έλεγε ο μακαρίτης πατέρας μου, ότι από τη στιγμή που βάζεις στολή, είσαι πουλημένο κρέας για την κρεατομηχανή.

Νίκος Καραγιαννάκης

Η ΤΑΞΙΝΟΜΗΣΗ ΤΩΝ ΧΩΡΩΝ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

Οι Hesse και Scharpe παρουσίασαν μια ταξινόμηση που περιλαμβάνει περισσότερα κράτη και κατηγορίες. Κεντρική ιδέα ήταν ότι έπρεπε να συνδυαστούν νομικά πολιτικο-διοικητικά κριτήρια. Για να γίνει κατάταξη σε επιμέρους κατηγορίες θα έπρεπε να ληφθούν υπόψη το συνταγματικό καθεστώς που προβλεπόταν για την τοπική κυβέρνηση, η έκταση και η ένταση της κρατικής εποπτείας που ασκείται από το κέντρο στους ΟΤΑ, ο βαθμός αυτοτέλειας των τελευταίων, το πλήθος των αρμοδιοτήτων τους και ο ρόλος που διαδραματίζουν οι τοπικοί ηγέτες καθώς και της τοπικής δημοκρατίας.

Με βάση αυτήν την ταξινόμηση έχουμε τη δημιουργία τριών τύπων συστημάτων.

Στον πρώτο τύπο, που ονομάστηκε «ναπολεόντεια ομάδα», τα κράτη που εντάσσονται σε αυτή την ομάδα χαρακτηρίζονται από ισχυρό συνταγμα-

τικό καθεστώς, οι δομές τους είναι συγκεντρωτικές, σύμφωνα με τα πρότυπα της Ναπολεόντειας διοίκησης, έχουν αυστηρή κρατική εποπτεία, ο αριθμός των αρμοδιοτήτων τους είναι μικρός, έχουν ασθενή αυτοτέλεια και οι αιρετοί ηγέτες έχουν αρκετά σημαντικό ρόλο και επιρροή στο πολιτικό σύστημα. Από πολλούς αυτή η ομάδα ταυτίστηκε με την ομάδα των «νότιων χωρών» αφού απαρτίζεται από την Ελλάδα, την Γαλλία, την Ιταλία, την Ισπανία, την Πορτογαλία και το Βέλγιο. Σε αυτή την ομάδα θα μπορούσε να συμπεριληφθεί και η καθολική Πολωνία.

Στο δεύτερο τύπο, τον «άγγλο-σαξονικό», η τοπική κυβέρνηση δεν διαθέτει συνταγματική κατοχύρωση ούτε ισχυρή πολιτική ηγεσία, έχει όμως αυτοτέλεια και έναν σημαντικό αριθμό αρμοδιοτήτων, ιδίως προς τις κοινωνικές υπηρεσίες και η άσκηση της κρατικής εξουσίας είναι αρκετά συγκεντρωμένη.

Η τοπική και κεντρική κυβέρνηση λειτουργούν ως δύο ξεχωριστές οντότητες της δημόσιας ζωής. Σε αυτό το σύστημα συμπεριλαμβάνονται η Ιρλανδία και το Ην. Βασίλειο.

Στο τελευταίο τύπο, τον «βόρειο και μεσευρωπαϊκό», η τοπική αυτοδιοίκηση έχει ένα ισχυρό συνταγματικό καθεστώς, με ιδιαίτερα υψηλό βαθμό αυτοτέλειας των ΟΤΑ, περιορισμένη κρατική εποπτεία ενώ ο όγκος των αρμοδιοτήτων τους είναι σημαντικός με έμφαση στις κοινωνικές υπηρεσίες. Σε αυτά τα κράτη έμφαση δίδεται στη λειτουργία της τοπικής δημοκρατίας, η οποία διαδραματίζει σημαντικό ρόλο στην αναπαραγωγή του πολιτικού συστήματος. Σε αυτό το σύστημα εντάσσονται οι γερμανόφωνες χώρες (συμπεριλαμβανόμενης και της Ελβετίας), η Ολλανδία και τα σκανδιναβικά κράτη.

Η ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

Κυρίαρχο γνώρισμα των ελληνορθόδοξων προεπαναστατικών τοπικών κοινοτήτων ήταν η ανάπτυξη ενός υψηλού βαθμού αυτοδιοίκησης. Οι κοινότητες είχαν κάποια αυτοτέλεια και εκλεγμένη «εξουσία», η οποία αναφέρεται στους προεστούς και στους δημογέροντες, που βίωνταν και λειτουργούσε σαν αντιπροσωπευτική εξουσία μιας εκφρασμένης λαϊκής βούλησης.

Έτσι, τα ευρύτατα στρώματα του απαίδευτου λαού και εν πολλοίς και αναλφάβητου, στο πλαίσιο της κοινοτικής αυτοδιοίκησης, ποτέ δεν είχαν πάψει να ασκούν, έστω και στοιχειωδώς, μια υπεύθυνη πολιτική λειτουργία, συμμετέχοντας έμμεσα ή άμεσα στις διαδικασίες λήψης των κοινοτικών αποφάσεων. Ιδιαίτερη θεσμική μεταβλητή αποτέλεσε η εκκλησία, η οποία, σε όλη την διάρκεια της τουρκοκρατίας δεν κατανόησε τον εαυτό της ως κεφαλή και πρόμαχο ενός υπόδουλου έθνους, παρά ως ποιμένα ταγό χριστιανικών πληθυσμών αναγκασμένων να ζουν κάτω από αλλόθρησκο ηγεμόνα.

Οι αντιθέσεις των τοπικών ελίτ (προεστοί, Φαναριώτες και ιερείς) στην πολιτική και τη διοίκηση κατά την διάρκεια της επανάστασης, οι οποίες οδήγησαν σε μια σειρά εμφύλιων πολέμων, είχε σαν αποτέλεσμα την αδυναμία εδραίωσης ενός ενιαίου εθνικού κράτους. Το ελληνικό κράτος το 1830 είχε μια προ-αγροτική οικονομία, όπου κυριαρχούσε η μικρο-ιδιοκτησία και η ανεξάρτητη οικογενειακή εκμετάλλευση, η οποία αποτελεί την κυρίαρχη μορφή στην παραγωγή και χαρακτηρίζει της παραγωγικές σχέσεις στην ύπαιθρο.

Το έτος 1833 έγινε η πρώτη συστηματική θεσμική διοίκηση και οργάνωση του νεογέννητου Ελληνικού Κράτους. Οι νέοι θεσμοί, που καθιερώθηκαν, είχαν αποκεντρωτικά και φιλελεύθερα στοιχεία, είχαμε δηλαδή «μια μεταφύτευση του δυτικοευρωπαϊκού συστήματος διοίκησης και αυτοδιοίκησης στην Ελλάδα». Αυτή η θεσμική μίμηση διαμόρφωσε ένα κράτος και παράλληλα μια τοπική κυβέρνηση, που θύμιζε την αλληλουχία των αστικών πολιτικών θεσμών όπως αναπτύχθηκαν στην Ευρώπη. Η μετάβαση από την φεουδαρχική μορφή οργάνωσης και εξουσίας στους αστικούς πολιτικούς θεσμούς που αντικατόπριζαν την βαθμιαία ανάπτυξη και εδραίωση του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής δεν είχαν λόγο να εμφανιστούν στην Ελλάδα, με τις προϋπάρχουσες συνθήκες οργάνωσης και λειτουργίας της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας διότι έθεσαν σε κίνηση διαδικασίες που αποδείχθηκαν κρίσιμες για τον σχηματισμό της ιδιαίτερης φυσιογνωμίας

του νεοελληνικού κράτους και παράλληλα της τοπικής κυβέρνησης. Στην Ελλάδα με την «πρώιμη» καθιέρωση της καθολικής ψηφοφορίας, στις δημοτικές εκλογές προωθήθηκε η ανάπτυξη του πελατειακού συστήματος και τον πατριαρχικών σχέσεων. Επίσης, πρέπει να τονιστεί η λειτουργία του «πολιτικού τοπικισμού». Οι πολιτικές οικογένειες συνδέονταν με τα μόνιμα εκλογικά αντιστηρίγματα που καλλιεργούσαν στα πλαίσια της ιδιαίτερης περιφέρειας τους. Μάλιστα, ο μικρός 130 αριθμός των δήμων ενίσχυσε την θέση του δημάρχου. Πολλοί θα κάνουν λόγο για «δημαρχοκρατία».

Επίσης, ποτέ το ελληνικό σύστημα δεν ανέπτυξε τις διάφορες ενδιάμεσες μορφές πολιτικής οργάνωσης και τα ενδιάμεσα πολιτικά σώματα (συντεχνίες, καταστατικές τάξεις, εμπορικές ενώσεις, αριστοκρατία, κλήρος) που περικλείονται ανάμεσα στο άτομο και στο κοινωνικό σύνολο και που το πέρασμά τους υπήρξε, στη Δύση η θεσμική προϋπόθεση για την σταδιακή ανάδυση της αδιαίρετης συμμετοχής του πολίτη σαν άτομο στις πολιτικές ενέργειες.

Τον 20ο αιώνα εν μέσω παγκόσμιων, εθνικών και εμφύλιων πολέμων, εθνικών διχασμών, δικτατοριών και κυβερνητικών ασταθειών το κράτος και η τοπική κυβέρνηση, της οποίας ο ρόλος είναι αισθητά υποβαθμισμένος, υποσκάφηκαν από αυταρχικά και πατερναλιστικά χαρακτηριστικά.

Οι εκλογικές και κοινοβουλευτικές διαδικασίες και δεοντολογίες τηρούνται, ωστόσο παραβλέπονται οι συμμετοχικές διαδικασίες, που ενδυναμώνουν την εποικοδομητική χρήση της ελευθερίας και συνδέουν οργάνικά την υπευθυνότητα με την λογοδοσία. Η ελληνική κοινωνία τους μοναδικούς δεσμούς που διαθέτει είναι οι οικογένεια και οι παρέες. Κοινωνία των πολιτών δεν υφίσταται, ώστε να μας ενδιαφέρει ο τρίτος. Ο έντονος συναισθηματισμός είναι βασικό χαρακτηριστικό των Ελλήνων, διότι δεν υπήρξε αναγέννηση στο Βυζάντιο, ώστε να καλλιεργηθεί και να ενθαρρυνθεί η λογική. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα την εμμονή στα θρησκευτικά βιώματα, η οποία ενίσχυσε το αίτημα της συναισθηματικής εκπλήρωσης του απόλυτου, πράγμα το οποίο σταθεροποιήθηκε στη κουλτούρα της Ελλάδας και πλέον κυριαρχεί στις επιλογές μας. Κατά συνέπεια, όταν παραμελούνται οι λογικές αρχές παραμελείται και η έννοια του καθήκοντος. Στις χώρες του βορρά οι οποίες είναι προτεσταντικές, το Εγώ μπορεί να λειτουργήσει ισορροπημένα προς τα αισθήματα διότι υπάρχει στέρεη δόμησή του, όπως άλλωστε προκύπτει και από την ανάλυση

της Δανίας και Γερμανίας στην παρούσα εργασία.

Από τη δεκαετία του '80 άρχισαν να πραγματοποιούνται μεταρρυθμίσεις ώστε να καθιερωθεί η λειτουργική απο-συγκέντρωση και η ενίσχυση της τοπικής δημοκρατίας μέσω νέων μορφών συμμετοχής των πολιτών, αλλά παραμελήθηκε η αποδοτικότητα των τοπικών κυβερνήσεων. Αυτές οι μεταρρυθμίσεις έγιναν εκ των άνω, η κεντρική εξουσία τις διαμόρφωσε και τις επέβαλε. Οι τοπικές κυβερνήσεις, οι κοινωνικές οργανώσεις και τα κινήματα δεν διέθεταν τις ικανότητες και το δυναμικό που απαιτούνταν για μια μεταρρυθμιστική διαδικασία από κάτω προς τα πάνω. Οι τοπικές κοινωνίες αποδείχθηκαν αδύναμες (από άποψη της τοπικής πολιτικής ταυτότητας και του κοινωνικού κεφαλαίου), παγιδευμένες στα παραδοσιακά κάθετα δίκτυα διαμεσολάβησης συμπεριφέροντων, που συνέδεαν τους τοπικούς δρώντες με τη λήψη αποφάσεων στο κέντρο. Κατά αυτόν τον τρόπο αποδείχθηκε ότι οι μεταρρυθμιστικές συμμαχίες δεν μπορούσαν να συγκροτηθούν και να δράσουν από τα κάτω προς τα πάνω. Βήμα προς βήμα οι τοπικές μεταρρυθμίσεις, προερχόμενες από νομικιστικές παραδόσεις που απευθύνονταν σε μια δημόσια (τοπική) διοίκηση, δεν μπορούσαν να ανταποκριθούν επαρκώς, αφού το τοπικό δυναμικό αρθρωνόταν κατά μήκος πελατειακών δικτύων.

Η ανάπτυξη της συνείδησης του ατόμου αλλά και της τοπικής κοινότητας ως αποτελούσα μια μονάδα είναι αναγκαία, διαφορετικά απλά και μόνο η αποσυγκέντρωση δημοσιονομικών και διοικητικών αρμοδιοτήτων, από την κεντρική εξουσία προς τις τοπικές αρχές, είναι αυτή που δώσει μια σημαντική ώθηση για την ακόμη μεγαλύτερη διάδοση ενός, τυφλά διεκδικητικού τοπικισμού-λαϊκισμού, ο οποίος ήδη στις μέρες μας αποτελεί απειλή για τη συνοχή του πολιτικού συστήματος της χώρας. Οι τοπικές αρχές προκειμένου να εφαρμόσουν το πρόγραμμα τους, να υλοποιήσουν συγκεκριμένες πολιτικές και να διατηρήσουν τη νομιμοποίηση και την αποδοχή τους, πρέπει να διαμορφώσουν το κατάλληλο «μείγμα» από «κλασική» πολιτική αντιπροσωπευση, να ενθαρρύνουν την λαϊκή συμμετοχή με νέες μορφές συμμετοχικών διαδικασιών που να εμπνέουν ή να ελκίζουν και να ενσωματώνουν τους νέους και να διαμορφώσουν μια ευέλικτη συνεργασία με τους διάφορους δρώντες και μιας τυποποιημένης γραφειοκρατίας. Απαιτείται λοιπόν, η στήριξη ενός ευέλικτου, ισορροπημένου και συστηματικού θεσμικού πλαισίου.

Αυτοοργάνωση

Του ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
Δημοσιογράφου

Η σύγχρονη αυτοδιοίκηση είναι σμικρογραφία τής κεντρικής εξουσίας. Οί ύποψηφιοι αίρετοί, πρώτα χρίονται από τὰ ἐπιτελεία τῶν κομμάτων και ὕστερα ἀνακοινώνουν τὴν ὑποψηφιότητα. Κατὰ συνέπεια, ἐφαρμόζουν ἐκλεγόμενοι τὴν πολιτικὴ τοῦ κόμματος στὸ ὅποιο ἀνήκουν. Ἡ κεντρικὴ ἐξουσία τὸ μόνο πού ἐπράξε κατὰ τὴ μεταπολίτευση εἶναι νὰ ἀποκεντρώσει τοὺς μηχανισμούς διαφθορᾶς. Ἔτσι οἱ πλεῖστοι τῶν Δήμων ἐμφανίζονται σήμερα, ὅπως και ἡ Χώρα μας, ὑπερχρεωμένοι και δὲν θὰ βραδύνει ἡ ὥρα πού θὰ στηθοῦν και σ' αὐτοὺς ἐπιτροπὲς ἐπιτήρησης.

Ἡ Κοινότητα ἐπὶ Τουρκοκρατίας ἦταν ταυτόσημη με τὴν ἐνορία. Κέντρο τῆς ζωῆς τῆς εἶχε τὸν Ναό, στὸν ὅποιο διενεργοῦνταν ἀκόμη και οἱ ἐκλογές τῶν προκρίτων. Βέβαια δὲν ἦταν τὰ πράγματα ἰδανικά. Κοινωνικὲς τάξεις ὑπῆρχαν και οἱ οικονομικὰ ἰσχυροὶ μέσα στὴ γενικὴ ἀνέχεια πολλές φορές με τίς πλάτες τῶν κατακτητῶν ἐπιτύχαναν τὴν ἐκλογή τους και μάλιστα κατ' ἐπανάληψη. Θὰ μπορούσαν ἄραγε σήμερα οἱ ἐνορίες νὰ διαδραματίσουν παρόμοιο με τὸν τοῦ καιροῦ τῆς Τουρκοκρατίας ρόλο; Ἀρκετὰ δύσκολο ὑπὸ τὸ καθεστὼς τῆς νόμῳ κρατούσης Πολιτείας. Ἡ οὐσιαστικὴ κατοχὴ τῆς Χώρας μας σήμερα δὲν εἶναι ἐκδηλῆ ὅπως σὲ περιόδους κατὰ τὸ παρελθόν. Γ' αὐτὸ και δὲν γίνεται ἀκόμη λόγος γιὰ δοτὴ κυβέρνηση στὴν ὑπηρεσία τῶν κατακτητῶν. Πάντως πρέπει νὰ εἶναι ἀθεράπευτα ἀφελῆς ὁ πολίτης πού προσδοκᾷ ἀνάκαμψη ἀπὸ τὰ

τὸ «ὄλοι μαζί τὰ φάγαμε!». Κατόπιν ὀφείλουμε νὰ διαπιστώσουμε ὅτι

Οἱ κατακτητὲς σήμερα χρήματα ζητοῦν μόνο. Δὲν σπαταλοῦν φονικά ὄπλα γιὰ νὰ μᾶς ἐξοντώσουν.

Αὐτενέργεια πρώτη ὡς ἀντίδραση στὴν κατάκτηση: Περιορισμὸς τῆς κατανάλωσης και υἱοθέτηση τῆς ὀλιγάρκειας με τὴν καλλιέργεια ἀσκητικῆ φρονήματος. Ἡ κατανάλωση εἶναι τὸ πλέον ἐκμαυλιστικὸ μέσο στὴ διάθεση τοῦ καπιταλισμοῦ. Βέβαια αὐτὸ ὀφείλει νὰ τὸ εἶχε καυτηριάσει ἡ διοικοῦσα Ἐκκλησία πρὶν ἀπὸ δεκαετίες. Ἀντιλαμβάνομαι ὅτι ἡ πρότασή μου προσκρούει πρὸς τὸ συμφέρον τῶν πωλούντων τὰ καταναλωτικὰ εἶδη.

Καὶ δὲν ἀναφέρομαι βέβαια στοὺς μεγαλοεισαγωγεῖς και στοὺς μεγάλωμπορους, ἀλλὰ σ' ἐκείνους πού με καθημερινὸ σφιζιμο στὴν καρδιά ἀνοίγουν τὸ μικρομάγαζό τους. Καὶ ἄλλη συρρίκνωση τῆς κίνησης; Μὲ πόνο ψυχῆς γράφω: Ναί! Ἄς ξεκινήσουμε ἀπὸ τὰ εἰσαγόμενα εἶδη: Τέλος στὴ δουλικὴ ὑποταγὴ στὸ ἐκμαυλιστικὸ τραγούδι τῶν σειρήνων. Ἄς μηδενίσουμε τίς ἀγορές τῶν πολυδιαφημιζομένων (με τὰ χρήματά μας) ἔξων προϊόντων. Ἔχουμε ἀπ' ὅλα τὰ εἶδη διατροφῆς και μάλιστα πολὺ καλῆς ποιότητας. Ἄς μὴ ξαναπατήσουμε τὸ πόδι μας σὲ κατὰστημα πολυεθνικῆς ἐταιρείας, ἀκόμη και γιὰ ἀγορὰ ἐλληνικῶν προϊόντων. Ἄς ἐνισχύσουμε τὴν ὅποια κίνηση πρὸς στηρίξη ἐπιχειρήσεων, οἱ ὁποῖες ἤδη ἔκαναν τὴν ἐμφάνισή τους Αὐτὲς ἀγοράζουν ἀπὸ Συνεταιρισμούς ἢ παραγωγούς και διαθέτουν ἀποκλειστικὰ ἐλληνικὰ προϊόντα. Ἄς μὴν ἀγοράζουμε ἀγροτικὰ προϊόντα εἰσαγωγῆς, ὅταν γνωρίζουμε ὅτι ὁμοειδῆ παραμένουν ἀδιάθετα στὶς ἀποθήκες τῶν παραγωγῶν μας. Ἄς προσέχουμε πολὺ, καθὼς οἱ πονεμένοι παραγωγοὶ καταγγέλλουν ὅτι εἰσαγωγεῖς προμηθεύονται μικρὲς ποσότητες ἀπὸ αὐτοὺς και διαθέτουν πολλαπλάσιες εἰσαγόμενες ἀπὸ ἄλλες χώρες, τίς ὁποῖες διαφημίζουν ὡς ἐλληνικές.

Αὐτενέργεια δευτέρη: Παύση τῆς φλυαρίας. Καυχόμαστε ὅτι εἴμαστε κοινωνικοὶ και ἐπικοινωνοῦμε, ἄρα διαθέτουμε ἀκόμη ἀνθρώπινο πρόσωπο. Ἐπικοινωνοῦμε με τὰ κινητὰ,

γιὰ τὴ χρήση τῶν ὁποίων πληρώνουμε κεφαλαιῶδη (και κεφαλικὸ) φόρο βλακειᾶς (και δουλειᾶς). Ἡ ἐπικοινωνία στοιχίζει στὴν οἰκονομία πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὴν ἠλεκτρικὴ ἐνέργεια. Ἄς περιορίσουμε τὸν ἀριθμὸ τῶν κινητῶν. Γιατί ἄραγε νὰ διαθέτουν ὄλα τὰ μέλη κινητὸ; Γιατί νὰ φθάνει ὁ λογαριασμὸς τοῦ κινητοῦ στὸ 10% και πλεόν τοῦ μισθοῦ;

Αὐτενέργεια τρίτη: Αὐξηση τῆς οἰκονομίας στὴ χρήση ἐνέργειας. Μείωση τῶν μετακινήσεων με ὀχήματα Ι.Χ. Τὰ μέσα συγκοινωνίας θὰ πικνῶσουν τότε τὰ δρομολόγια και θὰ ἐξυπηρετούμαστε ἱκανοποιητικὰ και φθηνὰ. Ἐμμονὴ με ὁμαδικὸ πνεῦμα στὴ λειτουργία τῶν ἐγκαταστάσεων κεντρικῆς θέρμανσης. Ἄν τὰ ποσὰ πού διετέθησαν ἤδη γιὰ ἐγκαταστάσεις ἀτομικῆς θέρμανσης (νὰ, ἢ ἀσθένεια τοῦ «ἐγὼ») εἶχαν διατεθεῖ ἀπὸ κοινὸ γιὰ μονώσεις στὴν οἰκοδομῆ, θὰ ἀντιμετωπιζόταν πολὺ ἱκανοποιητικὰ ἢ αὐξηση τῆς τιμῆς τῶν καυσίμων και θὰ ἀποφευγόταν ἡ ἐξαγωγή συναλλάγματος γιὰ ἀγορὰ μηχανημάτων και ἡ ἀσχῆμία στὶς οἰκοδομὲς ἀπὸ τίς τροποποιήσεις.

Αὐτενέργεια τέταρτη: Ὅλες και ὄλοι στὸ δρόμο τοῦ Μαχμάτμα Γκάντι. Ἐκεῖνος τίναξε τὸ εἰσαγωγικὸ ἐμπόριο πού βρισκόταν στὰ χέρια τῶν Ἄγγλων με τὴν ἀνέμη πού ζήτησε νὰ προμηθευτεῖ κάθε οἰκία. Ὅσο ἀκόμη ζοῦν οἱ γυναῖκες πού γνωρίζουν

ἀργαλειὸ και τὰ συναφῆ γιὰ τὴν σύνθεση ὑφασμάτων και φορεμάτων, ἄς ἀναβιώσει ἡ ὄμορφη γυναικεία συντροφιά με τὰ τραγούδια και τὰ χωρατὰ τῆς ἐν ὥρα ἐργασίας. Ἀρκετὲς ὥρες σπαταλήθηκαν μπροστὰ στὴν ἄθλια μικρὴ ὀθόνη τῶν «σίριαλς».

Αὐτενέργεια πέμπτη: Περιορισμὸς προμήθειας ἐργαλείων και συσκευῶν. Συγγενικὰ πρόσωπα, ἄς μοιράζονται τὴν ἴδια συσκευή. Πολλοὶ οἱ γεωργικοὶ ἐλκυστήρες, πολλές οἱ σπαρτικές μηχανές, ἀλλὰ και πολλοὶ οἱ χέρσοι ἀγροὶ με τὴν τιμωρία τῆς ἀγροτιᾶς ἀπὸ τοὺς Εὐρωπαίους με τὸ ὑπνωτικὸ τῆς ἐπιδοτήσεως.

Αὐτενέργεια ἕκτη: Συλλογὴ, διάθεση και π ο λ α π λ α σ ι α σ μ ὸ ς τῶν σπόρων γηγενῶν ποικιλιῶν. Ἀπεξάρτηση ἀπὸ τίς πολυεθνικὲς πώλησης σπόρων. Ἄς ἀπλωθοῦν οἱ κῆποι, ὅσο ἀκόμη τὸ νερὸ εἶναι κοινὸ ἀγαθὸ, γιατί οἱ πολυεθνικὲς ἐπιχειροῦν νὰ τὸ ληστέψουν, ὅπως συνέβη στὴ Λατινικὴ Ἀμερικὴ.

Αὐτενέργεια ἕβδομη: Αὐξηση τοῦ ζωϊκοῦ κεφαλαίου ἐπιγόντως με ταυτόχρονη μείωση τῆς κατανάλωσης, ἀφοῦ μεγάλες εἶναι οἱ ποσότητες εἰσαγόμενων κρεάτων. Εὐκολότερη εἶναι ἡ ἐκτροφή πουλερικῶν. Τὰ γιδοπρόβατα μποροῦν, ὅπως και παλιά στὰ πλαίσια τοῦ Κοινοτικοῦ πνεύματος, νὰ ἀποτελέσουν κοινὸ κοπάδι με πολλοὺς ἰδιοκτῆτες ἐνὸς ἢ λίγων κεφαλιῶν, ὑπὸ ἓνα βοσκὸ. Συνέλληνες ὦρα νὰ κινηθοῦμε ἀπὸ τὸ «ἐγὼ» στὸ «ἐμεῖς». Ἄς μὴ μᾶς τρομοκρατοῦν οἱ δυσμενεῖς ἐξελίξεις. Κανεὶς δὲν χάθηκε στὴ φτώχεια, πολλοὶ στὴν εὐμάρεια. Τὸ μαρτυρεῖ ἡ σημερινὴ κατάντια μας.

◀ Κι αν ὄλοι το ἔκαναν αὐτό;

Ὅλοι γιὰ ἓναν, ἀλλὰ οὔτε ἓνας γιὰ ὄλους

Ἡ ζωὴ δὲν θα προόδευε ἀν ὄλοι ζοῦσαν σὰν δισεκατομμυριοῦχοι. Στὴν πραγματικότητα, ὑπάρχουν πρόσφατα στοιχεῖα γι' αὐτὸ ἀπὸ τὴν οἰκονομικὴ κρίση πού ἀκολούθησε τίς τραπεζικὲς καταστροφές τὸ 2008. Πάρα πολλοὶ ἀνθρώποι ζοῦσαν «ἐτασι» -με ἓναν τρόπο πού το εἰσὸδημὰ τους ἢ ἡ παραγωγικότητα τῆς κοινωνίας δὲν μπορούσαν νὰ υποστηρίξουν.

Πολλὰ συστήματα βασίζονται στὴν πλειονότητα τῶν ἀνθρώπων πού κάνουν τὸ «σωστὸ». Αὐτὰ ποικίλλουν: ἀπὸ συστήματα ἐπιδόματος κοινωνικῆς ἀσφάλισης, πού λειτουργοῦν ἐφόσον ἡ πλειονότητα τῶν ἀνθρώπων πληρώνουν εἰσφορές και ὠφελοῦν κάποιους πού ἔχουν πραγματικὰ ἀνάγκη, ἔως προγράμματα ἐθνικοῦ ἐμβολιασμοῦ πού ἐλέγχουν ἐπικίνδυνες ἀσθένειες, δημιουργώντας «ομαδικὴ ανοσία».

Ἡ κοινωνία ἀφήνει χῶρο σὲ κάποιους νὰ ἐπιλέξουν νὰ ἀπέχουν ἀπὸ τὸ κοινὸ καλὸ -δὲν εἶναι τόσο εὐθραυστη, ὥστε νὰ καταρρευθεῖ, ἀρκεῖ ὁ ἀριθμὸς νὰ παραμῆνει μικρὸς.

Αὐτὸ ὅμως δίνει σὲ κάποιον τὸ δικαίωμα νὰ θέτει τὸν εαυτὸ του ἐκτὸς συνόλου; Ὁ Συμεὼν ὁ Στυλιτῆς και ὁ Διογένης δὲν ζοῦσαν με κρατικὰ ἐπιδόματα -ὁ κόσμος ἔδινε ἀπλόχερα, ἄρα ἦταν ἓνα αὐτοπεριοριστικὸ σύστημα.

Ἡ ζωὴ δὲν θα προχωροῦσε ἐπίσης ἀν θέλαμε ὄλοι νὰ εἴμαστε ἐλεύθεροι.

Ἡ κοινωνία λειτουργεῖ ἐπειδὴ οἱ ἀνθρώποι θέλουν διαφορετικὰ πράγματα. Μπορεῖ νὰ υποστηρίξει ἓναν συγκεκριμένον ἀριθμὸ ἀνθρώπων, πού κάνουν πολὺ ἐξαρτημένους ἐπιλογές -ἢ ἔχουν ἐξαρτημένους ἀνάγκες- ἀλλὰ σὲ κάθε κοινωνία ὑπάρχει μια ζωτικὴ ἰσορροπία. Ἀν στραφῶμε πρὸς μία πλευρὰ -νὰ δανειζόμαστε ὄλοι περισσότερο ἀπὸ ὅσα ἀντέχουμε νὰ ἀποπληρώσουμε, γιὰ παράδειγμα-, τότε προκύπτει καταστροφὴ.

...και ἐκείνους πού τους εἶδαν νὰ χορεύουν,
τους πέρασαν γιὰ τρελλοὺς,
αὐτοὶ πού δὲν μπορούσαν νὰ ἀκούσουν
τὴν μουσικὴ.

-FRIEDRICH NIETZSCHE

μέτρα πού ἔχουν ληφθεῖ ἢ ἐπικεῖται νὰ ληφθοῦν, ὅταν οἱ ἴδιοι οἱ συντελέσαντες στὴν κατάντια μας, πού εἶναι οἱ ἐπιλεκτοὶ γιὰ τίς ἀναλύσεις στὴ μικρὴ ὀθόνη, χωρὶς ντροπὴ τονίζουν ὅτι τὸ μνημόνιο ἔδειχνε ἐξ ἀρχῆς ὅτι θὰ μᾶς ὀδηγοῦσε σὲ ἀδιέξοδα. Εἶναι λοιπὸν καταφανές ὅτι οἱ δανειστὲς μας, ἔχοντας ὑποχείριο τὸν πολιτικὸ κόσμον πού ἀσκέει ἐξουσία, θέλουν νὰ μᾶς τὰ πάρουν ὄλα: τοὺς μισθοὺς, τίς καταθέσεις, τὰ ἀκίνητα, τὰ ἀσφαλιστικὰ ταμεία, τὴν περίθαλψη, τὸν δημόσιο πλοῦτον, ὑποδομῶν, ἐδάφους, ὑπεδάφους και ὑποθαλάσσιο. Τὸ μόνο πού μᾶς προσφέρουν εἶναι ἀνεργία και νέα ὠθηση πρὸς μετανάστευση, ἐνῶ οἱ κρατοῦντες μᾶς παρηγοροῦν με φλυαρία περὶ ἀνάπτυξης, πού δὲν πρόκειται νὰ ἔλθει ὑπὸ τὴν παρούσα κατάσταση στὴ διεθνή οἰκονομικὴ σκηνή.

Ὁ κάθε πολίτης πρέπει ἐπὶ τέλους νὰ ἀποτινάζει τὴν προδιάθεση πρὸς κατάθλιψη, και νὰ αὐτενεργήσει. Ἄς ξεκινήσουμε ἀπὸ μία παρουσίαση τῆς κατάστασης: Κατ' ἀρχὴν ὀφείλουμε νὰ δεχθοῦμε πὼς ὄλοι μας ἔχουμε μερίδιο εὐθύνης, γιατί ἐναποθέσαμε τίς ἐλπίδες σὲ πρόσωπα, τὰ ὁποῖα ὑπῆρξαν τὸ σχέδιο διάλυσης τῆς πατρίδας μας. Αὐτὰ τὰ πρόσωπα χειροκροτήσαμε, παρακαλέσαμε, κολακέψαμε, ὕμνησαμε, ψηφίσαμε. Καὶ αὐτὰ μᾶς πέταξαν ἓνα κοκκαλάκι, ὥστε νὰ μᾶς προκαλοῦν με

ΣΚΕΨΟΥ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ - ΔΡΑΣΕ ΤΟΠΙΚΑ

Κινηματικές διαδικασίες που συνδέονται, δικτυώνονται και κατορθώνουν να πάρουν συμβολικό χαρακτήρα, μπορούν να αποτελέσουν ένα «εργαστήριο» προώθησης της δημοκρατίας στη βάση και να θέσουν στο επίκεντρο τις κοινωνικές ανάγκες, την αλληλεγγύη, την προστασία του περιβάλλοντος.

Το κρατικοδίαιτο ελληνικό κεφάλαιο και οι πολιτικοί εκπρόσωποι του εμφανίζονται απροκάλυπτα ως μεσάζοντες ξένων ομίλων που επιδιώκουν την άνευ όρων παράδοση ανθρώπινου δυναμικού και φυσικών πόρων. Στερημένοι όμως από τα περιβαλλοντικά αγαθά, στερούμαστε και την οποιαδήποτε δυνατότητα παραγωγικής ανασυγκρότησης. Τουρισμός, αγροτική παραγωγή, έρευνα, πολιτισμός προϋποθέτουν καθαρές θάλασσες, τοπία, καλλιεργήσιμη γη, επαρκές και καθαρό νερό, ποιότητα ζωής, ελεύθερους χώρους, υποδομές.

Το προβληματικό και συγκεντρωτικό θεσμικό πλαίσιο, κρατά τις αποφάσεις για το κράτος και επιφυλάσσει για την Αυτοδιοίκηση το ρόλο του φτωχού συγγενή-επαίτη-πελάτη και εκτελεστή. Με μια πρόχειρη και βιαστική διοικητική μεταρρύθμιση και με ένα νόμο -του Καλλικράτη για την εφαρμογή του οποίου εκκρεμούν ακόμη Π.Δ. και υπουργικές αποφάσεις. Οι συνεχείς τροπολογίες, εγκύκλιοι και αποφάσεις που κρίνονται αναγκαίες προκειμένου να καλύψουν πυροσβεστικά τα προβλήματα που διαρκώς ανακύπτουν, δημιουργούν ένα αλαλούμ που εντείνει τη σύγχυση της ούτως ή άλλως δυσκίνητης διοικητικής μηχανής των Δήμων σε σημείο παράλυσης.

Περιορισμένες είναι οι αρμοδιότητες των Δήμων για μεγάλα περιβαλλοντικά θέματα που αφορούν τη διαχείριση του νερού, τη βιοποικιλότητα, τις μεταφορές και τα μεγάλα δίκτυα, την ενέργεια και τον έλεγχο της ατμοσφαιρικής ρύπανσης, τη χωροταξία. Ακόμη και η βασική αρμοδιότητα που αφορά τη διαχείριση των απορριμμάτων, επιχειρείται να περιοριστεί τα τελευταία χρόνια με την σύσταση των ΦοΔΣΑ και με τον νέο ενιαίο κώδικα Αυτοδιοίκησης προκειμένου να προωθηθούν τα σχέδια τρόικας-μεγαλοεργολάβων. Στις περισσότερες περιπτώσεις η γνώμη της Αυτοδιοίκησης όχι απλώς δεν είναι δεσμευτική αλλά ακόμη και η διατύπωσή της είναι προαιρετική.

ΦΥΣΙΚΟΙ ΣΥΜΜΑΧΟΙ που ανοίγουν δρόμους για την «αυτοδιοίκηση των πολιτών», είναι ακόμη οι συλλογικές απαντήσεις στην κρίση που πολλαπλασιάστηκαν τα τελευταία χρόνια: αυτοδιαχειριζόμενα κοινωνικά κέντρα, συνεταιρισμοί, δίκτυα χωρίς μεσάζοντες, δίκτυα ανταλλαγών προϊόντων και υπηρεσιών, τράπεζες σπόρων, εργασιακές κολεκτίβες, αυτοδιαχειριζόμενοι αγρόκηποι, οικοκοινότητες, εναλλακτικές εκπαιδευτικές και πολιτιστικές δομές, συνελεύσεις γειτονιών, απόπειρες συμμετοχικών προϋπολογισμών και ένας μεγάλος αριθμός αυτοδιαχειριζόμενων δομών αλληλεγγύης (ιατρεία, φαρμακεία, φροντιστήρια, παντοπωλεία κ.α.), συγκρατούν τον κοινωνικό ιστό, αναπληρώνουν λειτουργίες της πολιτείας και της αυτοδιοίκησης και δείχνουν ότι ένας άλλος κόσμος κυφορείται και μπορεί να υπάρξει. Με ευρηματική οικονομία πόρων, με κατανόηση των ορίων του περιβάλλοντος, με ανθρωπιστικές αξίες, με πειραματισμούς στη δύσκολη άσκηση της πραγματικής δημοκρατίας και της ισότιμης συμμετοχής.

Με αυτές τις συντεταγμένες, καλούνται οι αυτοδιοικητικές αρχές να αντιμετωπίσουν, να διαχειρι-

στούν και να εκπροσωπήσουν μια σύνθετη τοπική πραγματικότητα που αποτελείται από όλη την κοινωνική διαστρωμάτωση και τις διαφορετικές ομαδοποιήσεις. Και να δώσουν ένα διαφορετικό προσανατολισμό.

ΈΝΑ ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ ΜΟΝΤΕΛΟ. Πρέπει να θέτει διαφορετικές προτεραιότητες, αποδεικνύοντας την υπεροχή τους σε μετρήσιμους στόχους στα πεδία της εργασίας, της παραγωγής και κατανομής του πλούτου, των συνθηκών διαβίωσης, της περιβαλλοντικής ασφάλειας. Να προσεγγίζει νέους δείκτες ευημερίας σε αντικατάσταση των παραδοσιακών «αναπτυξιακών» δεικτών, του ρυθμού ανάπτυξης, του Ακαθάριστου Εγχώριου Προϊόντος.

Ευημερία που δεν μετρείται με την ικανοποίηση ατομικών καταναλωτικών ψευδοαναγκών αλλά με την καθολική πρόσβαση στην υγεία, την παιδεία και τον πολιτισμό, την ποιότητα ζωής και την προστασία του περιβάλλοντος, την επικοινωνία, τον δημιουργικό ελεύθερο χρόνο, την κοινωνική δράση. Ένα τέτοιο μοντέλο προϋποθέτει να αναζητηθούν οι διαδρομές μέσα από τις οποίες η Αυτοδιοίκηση θα ενισχύσει τις κοινωνικές αντιστάσεις και διεκδικήσεις, θα επιδιώξει τον κοινωνικό έλεγχο, θα στηρίξει και θα στηριχθεί από τον εθελοντισμό, θα σχεδιάσει συμμετοχικά, θα θέσει ως στόχο την συνέργεια και όχι την ανταγωνιστικότητα.

Η ΑΥΤΟΔΙΟΙΚΗΣΗ ΕΧΕΙ ΣΥΜΜΑΧΟΥΣ, έχει πολιτική δύναμη που την αντλεί από την άμεση σχέση και εκπροσώπηση της τοπικής κοινωνίας.

Μπορεί να πρωτοδοτήσει συνεργατικές προσπάθειες στην οικονομία, την παραγωγή σε τομείς όπως η ενέργεια, η διατροφή, η ανακύκλωση, να αναδειξει τους τοπικούς πόρους, το φυσικό περιβάλλον, τα πολιτιστικά στοιχεία.

Μπορεί να ενισχύσει τις πρωτοβουλίες πολιτών με στόχο την επανάκτηση της ζωής, των κοινών αγαθών, του ελεύθερου δημιουργικού χρόνου και των παραγωγικών διαδικασιών.

Μπορεί να σχεδιάσει μια πολιτική κοινωνικής και περιβαλλοντικής προστασίας που περιλαμβάνει πολλές μορφές: δράσεις ελέγχου της ρύπανσης, βελτίωση των μεταφορών, ενσωμάτωση της περιβαλλοντικής διάστασης στα δίκτυα υποδομών, παραχώρηση χώρων για αστικούς λαχανόκηπους ή για αγορές χωρίς μεσάζοντες και παραγωγικά εργαστήρια.

Είναι επίσης γνωστές πρακτικές για την αυτοδιοίκηση οι επανασυνδέσεις ρεύματος και νερού, οι καθαρές κεραιών κινητής τηλεφωνίας, οι κινητοποιήσεις για την υπεράσπιση του κοινωνικού συμφέροντος για την υπεράσπιση δομών υγείας κ.α.

Μπορεί να ανατρέψει το πελατειακό σύστημα με διαδικασίες διαφάνειας, να ανοίξει τη λειτουργία του δημοτικού συμβουλίου μετατρέποντας το σε ζωντανό χώρο διαλόγου και επικοινωνίας με τους δημότες.

Μπορεί να αξιοποιήσει θεσμικά και χρηματοδοτικά εργαλεία όπως ο επιχειρησιακός σχεδιασμός και το ΕΣΠΑ για την άσκηση μιας πολιτικής αναδιανομής εισοδημάτων, δημιουργίας θέσεων εργασίας, κάλυψης κοινωνικών αναγκών και προστασίας του περιβάλλοντος.

Μπορεί να βάλει φρένο στη μετατροπή Περιφέρειας/Δήμων σε εργαλείο των επιλογών κυβέρνησης-τρόικας-επιχειρηματικών ομίλων.

ΣΥΜΜΕΤΟΧΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Η χρήση συμμετοχικών καινοτομιών έχει επεκταθεί σε όλο τον κόσμο. Αυτές οι νέες μορφές συμμετοχής είναι οι ακροάσεις, η ηλεκτρονική διακυβέρνηση, η δημιουργία φόρουμ και η διαδραστική διακυβέρνηση (interactive governance)- μέσω των οποίων οι πολίτες έχουν τη δυνατότητα να ακουστούν, στα διαστήματα που μεσολαβούν μεταξύ των τοπικών εκλογών. Καινοτομίες - όπως ο συμμετοχικός προϋπολογισμός - που εισάγονται συνήθως από τοπικές πρωτοβουλίες είναι μεταρρυθμίσεις σχετικά νεότερου χαρακτήρα. Προσπάθειες παρατηρούνται κυρίως σε χώρες της Κεντρικής Ευρώπης όπως η Αγγλία, η Ολλανδία, η Γερμανία, η Αυστρία, αλλά πλέον αφορούν και αρκετές χώρες του Νότου. Ειδικότερα, η ευρωπαϊκή εμπειρία αναδεικνύει ότι οι συμμετοχικές μεταρρυθμίσεις αποτυπώνονται στην εισαγωγή τοπικών δημοψηφισμάτων για τη λήψη αποφάσεων μέσω λαϊκών πρωτοβουλιών, στην άμεση συμμετοχή των χρηστών μιας υπηρεσίας στα αντίστοιχα δημοτικά όργανα, και στη λειτουργία συμμετοχικών θεσμών σε τοπικό επίπεδο, όπως τα συμβούλια νέων, μεταναστών, οι επιτροπές γειτονιάς κ.ά.. Με τον τρόπο αυτό οι πολίτες γίνονται αντιληπτοί ως πολύτιμοι συμμετοχοί στη διαμόρφωση νέων, δικαιοτέρων και τεχνικά καλύτερων πολιτικών.

Οι συμμετοχικές διαδικασίες αξίζει να ενθαρρυνθούν και να ενισχυθούν, αφού αποτρέπουν τη «στεγανοποίηση» και «γραφειοκρατικοποίηση» των υπηρεσιών, ενώ ενισχύουν την ανταποκρισιμότητα των υπηρεσιών προς τις ανάγκες της τοπικής κοινωνίας. Επίσης, αναβαθμίζονται οι δυνατότητες πληροφόρησης και αξιολόγησης των υπηρεσιών, έτσι ώστε να μπορούν να συμβάλλουν αποφασιστικά στην αύξηση του βαθμού ικανοποίησης των πολιτών.

Τοπικό δημοψήφισμα

Μια ιδιαίτερα διαδεδομένη μέθοδος για την ενίσχυση της νομιμοποίησης και της αποδοχής των πολιτικών αποφάσεων είναι η καθιέρωση τοπικών δημοψηφισμάτων.

Καθοριστικής σημασίας είναι ο τρόπος με τον οποίο διατυπώνεται το ερώτημα του δημοψηφίσματος. Πρώτον, πρέπει να είναι σαφές στους ψηφοφόρους ποια ακριβώς είναι η διαφορά μεταξύ των τοπικών εκλογών και ενός δημοψηφίσματος. Δεύτερον, είναι σημαντικό να γνωρίζουμε τι θα συμβεί με τα αποτελέσματα του δημοψηφίσματος. Τρίτον, η πολιτική και θεσμική μάθηση που προκύπτει από ειδικές κοινοτικές πρωτοβουλίες πρέπει να ενσωματωθεί στις διαδικασίες της τοπικής κυβέρνησης και των οργανώσεων της κοινότητας. Τέταρτον, η συμμετοχή της κοινότητας έχει σημασία όσον αφορά στη βελτίωση της ποιότητας της λήψης αποφάσεων και της ικανότητας των ηγετών να ανταποκρίνονται στις τοπικές απαιτήσεις.

Συγκρίνετε τις παροχές της Αυτοδιοίκησης με αυτές της Ελλάδας

Η Κατανομή Αρμοδιοτήτων στην Αυστρία			
	Κεντρική Διοίκηση	Περιφερειακή Διοίκηση	Τοπική Αυτοδιοίκηση
ΓΕΝΙΚΗ ΔΙΟΙΚΗΣΗ			
ΑΣΦΑΛΕΙΑ, ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ, ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ			
1. Ασφάλεια, Αστυνομία	✓		✓
2. Πυροσβεστική	✓		✓
3. Πολιτική Άμυνα	✓		
4. Δικαιοσύνη	✓		
5. Εκλογικοί Κατάλογοι			✓
ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ			
1. Προσχολική			✓
2. Πρωτοβάθμια			✓
3. Δευτεροβάθμια	✓	✓	✓
4. Επαγγελματική - Τεχνική	✓	✓	✓
5. Ανώτερη	✓		✓
6. Επιμόρφωση Ενηλίκων		✓	
7. Διάφορα			✓
ΥΓΕΙΑ			
1. Νοσοκομεία	✓		✓
2. Μεμονωμένες Υγειονομικές υπηρεσίες	✓	✓	✓
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ			
1. Βρεφονηπιακοί Σταθμοί			✓
2. Οικογενειακά επιδόματα και Νεολαία		✓	✓
3. Οίκοι Ευγηρίας		✓	✓
4. Κοινωνική Ασφάλιση	✓	✓	✓
5. Διάφορα			✓
ΚΑΤΟΙΚΙΑ-ΠΟΛΕΟΔΟΜΙΑ			
1. Κατοικία			✓
2. Πολεοδομία			✓
3. Χωροταξία		✓	✓
ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ			
ΔΗΜΟΣΙΑ ΥΓΙΕΙΝΗ			
1. Καθαρισμός υδάτων			✓
2. Σκουπίδια και Απορρίμματα			✓
3. Κοιμητήρια και Γραφεία Τελετών			✓
4. Σφαγεία			✓
5. Προστασία Περιβάλλοντος			✓
6. Προστασία Καταναλωτή	✓		✓
ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ			
ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΧΡΟΝΟΣ			
ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ			
1. Θέατρα και Συναιλίες	✓	✓	✓
2. Μουσεία, Εκθέσεις, Βιβλιοθήκες	✓	✓	✓
3. Πάρκα και χώροι Πράσινου	✓	✓	✓
4. Αθλήματα και Ελεύθερος Χρόνος			✓
5. Διάφορα			✓
ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑ & ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑ			
1. Οδικό Δίκτυο	✓	✓	✓
2. Αστικά Οδικά Μέσα Συγκοινωνίας			✓
3. Αστικά Σιδηροδρομικά Μέσα Συγκοινωνίας			✓
4. Λιμάνια			✓
5. Αεροδρόμια	✓		✓
6. Διάφορα			✓
ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΕΣ ΥΠΗΡΕΣΙΕΣ			
1. Αέριο		✓	✓
2. Αστική Θέρμανση		✓	✓
3. Υδρευση		✓	✓
4. Γεωργία, Δασοκομία, Αλιεία, Κυνήγι	✓	✓	✓
5. Ηλεκτρισμός		✓	✓
6. Εμπόριο		✓	✓
7. Τουρισμός	✓	✓	✓
8. Άλλες Οικονομικές υπηρεσίες			✓

Η Κατανομή Αρμοδιοτήτων στην Ολλανδία			
	Κεντρική Διοίκηση	Περιφερειακή Διοίκηση	Τοπική Αυτοδιοίκηση
ΓΕΝΙΚΗ ΔΙΟΙΚΗΣΗ	✓	✓	✓
ΑΣΦΑΛΕΙΑ, ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ, ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ			
1. Ασφάλεια Αστυνομία			✓
2. Πυροσβεστική			✓
3. Πολιτική Άμυνα		✓	✓
4. Δικαιοσύνη	✓		
ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ			
1. Προσχολική			✓
2. Πρωτοβάθμια			✓
3. Δευτεροβάθμια			✓
4. Επαγγελματική Τεχνική			✓
5. Ανώτερη	✓		✓
6. Επιμόρφωση Ενηλίκων			✓
7. Διάφορα			✓
ΥΓΕΙΑ			
1. Νοσοκομεία	✓	✓	✓
2. Μεμονωμένες Υγειονομικές υπηρεσίες	✓	✓	✓
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ			
1. Βρεφονηπιακοί Σταθμοί	✓		✓
2. Οικογενειακά επιδόματα και Νεολαία			✓
3. Οίκοι Ευγηρίας			✓
4. Κοινωνική Ασφάλιση	✓		✓
5. Διάφορα			✓
ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΠΟΛΕΟΔΟΜΙΑ			
1. Κατοικία			✓
2. Πολεοδομία			✓
3. Χωροταξία		✓	
ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ			
ΔΗΜΟΣΙΑ ΥΓΙΕΙΝΗ			
1. Καθαρισμός υδάτων		✓	
2. Σκουπίδια και Απορρίμματα		✓	
3. Κοιμητήρια και Γραφεία Τελετών		✓	
4. Σφαγεία		✓	
5. Προστασία Περιβάλλοντος	✓	✓	✓
6. Διάφορα			✓
ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ			
ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΧΡΟΝΟΣ			
ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ			
1. Θέατρα και Συναιλίες	✓		✓
2. Μουσεία, Εκθέσεις, Βιβλιοθήκες	✓	✓	✓
3. Πάρκα και χώροι Πράσινου	✓	✓	✓
4. Αθλήματα και Ελεύθερος Χρόνος	✓		✓
5. Διάφορα			✓
ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑ & ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑ			
1. Οδικό Δίκτυο	✓	✓	✓
2. Αστικά Οδικά Μέσα Συγκοινωνίας			✓
3. Αστικά Σιδηροδρομικά Μέσα Συγκοινωνίας			✓
4. Λιμάνια			✓
5. Αεροδρόμια			✓
6. Διάφορα			✓
ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΕΣ ΥΠΗΡΕΣΙΕΣ			
1. Αέριο			✓
2. Αστική Θέρμανση			✓
3. Υδρευση			✓
4. Γεωργία, Δασοκομία, Αλιεία, Κυνήγι		✓	✓
5. Ηλεκτρισμός		✓	✓
6. Εμπόριο	✓	✓	✓
7. Τουρισμός		✓	✓
8. Άλλες Οικονομικές υπηρεσίες			✓

Για ένα νέο τοπίο στην Τοπική Αυτοδιοίκηση

Η άποψη μας είναι ότι οι πολίτες έχουν χρέος (κύρια προς τον εαυτό τους) να ξεφύγουν απ την γνώριμη πεπατημένη και αρνητικά δοκιμασμένη λογική των κλασικών κομματικών νοσημάτων και παρατάξεων, που μεταφέρουν όλη την παθογένεια των κομμάτων τους στην αυτοδιοίκηση. Σήμερα περισσότερο από ποτέ άλλοτε, είναι αναγκαίο να ξεπηδήσει η λαϊκή αυτενέργεια, ζωντάνια, πρωτοβουλία, αυτοεπίγνωση και αυτοοργάνωση σε ανεξάρτητους αυτοδιοικητικούς συνδυασμούς και κινήσεις πολιτών. Σε αυτήν την προσπάθεια δεν μπορούν να υπάρξουν Κομματικά χρίσματα, ιδεολογικές αγκυλώσεις και πολιτικοί αποκλεισμοί. Σε αυτή την προσπάθεια χωρούν όλοι οι τίμιοι πολίτες ανεξάρτητα από κομματική ή πολιτική τους τοποθέτηση. Όλοι οι πολίτες που θεωρούν ότι προέχει το γενικό καλό και βλέπουν σε αυτό το όφελος και για τον εαυτό τους.

Όλοιοι κουρασμένοι από τα μεγάλα λόγια και τις ανεκπλήρωτες υποσχέσεις πολίτες που αναζητούν, τον γνήσιο, τον τίμιο, τον προσγειωμένο, τον υπεύθυνο, και ρεαλιστικό πολιτικό λόγο. Όλοι οι αηδιασμένοι απ τα υπαρκτά οικονομικά σκάνδαλα, τις καταχρήσεις, τις ρεμούλες, τα ρουσφέτια, τους παραγοντισμούς, την κακοδιαχείριση τις προσωπικές επιλογές και την οικογενειοκρατία που χρόνια τώρα ταλανίζουν τον θεσμό της αυτοδιοίκησης. Όλοι όσοι πιστεύουν πως η σχέση με τους πολίτες δεν πρέπει σε καμία περίπτωση να στηρίζεται στην προσωπική συνδιαλλαγή, στο προσωπικό δούναι και λαβείν, στις προσωπικές υποσχέσεις και ατομικές λύσεις, αλλά σε μια σχέση με τους πολίτες αλληλοσεβασμού, εκτίμησης αλληλεγγύης, γνώσης των προβλημάτων και διάθεση για μαζική, συλλογική, αγωνιστική διεκδίκηση και λύση. Δεν χρειάζεται τίποτα άλλο για ένα υπερέφανο και ωφέλιμο μέλλον των παιδιών μας.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑ

Οι ευθύνες και τα καθήκοντα των δημοτικών συμβούλων

► Για αυτοκριτική και κριτική της δράσης του κάθε Συμβούλου

«Το αξίωμα του δημοτικού συμβούλου είναι αξίωμα ιδιαίτερα τιμητικό».

Χαίρει άμεσης δημοκρατικής νομιμοποίησης αφού ο δημοτικός σύμβουλος εκλέγεται από το τοπικό εκλογικό σώμα με άμεση, καθολική και μυστική ψηφοφορία. Ως αιρετός εκπρόσωπος της τοπικής κοινωνίας και ως μέλος του δημοτικού συμβουλίου ο ρόλος του δημοτικού συμβούλου είναι εξαιρετικά σημαντικός. Αυτό γιατί μπορεί να συμβάλλει στη λήψη αποφάσεων που αφορούν στη διαμόρφωση ενός ολοκληρωμένου στρατηγικού προγράμματος για την αξιοποίηση των αναπτυξιακών δυνατοτήτων της περιοχής του, στην αντιμετώπιση τοπικών προβλημάτων, στην υλοποίηση κοινωνικών δράσεων, στην οικονομική ανάπτυξη και στη διοίκηση του δήμου εν γένει.

Το μέλος του δημοτικού συμβουλίου μπορεί να συμμετέχει στα υπόλοιπα συλλογικά όργανα διοίκησης, δηλ. στην Οικονομική Επιτροπή, και στην Επιτροπή Ποιότητας Ζωής, καθώς και σε θέματα πολεοδομικού και περιβαλλοντικού χαρακτήρα. Μπορεί επίσης, να αποκτήσει την ιδιότητα του αντιδημάρχου.

Ο δημοτικός σύμβουλος οφείλει:

Να μετέχει σε όλες τις συνεδριάσεις του δημοτικού συμβουλίου ή των επιτροπών στις οποίες είναι μέλος.

Να διαθέτει πάντα τον απαραίτητο χρόνο και να προετοιμάζεται για τις συνεδριάσεις αφού έχει λάβει γνώση, έγκαιρα, όλων των εισηγήσεων και των στοιχείων που αφορούν τα θέματα της ημερήσιας διάταξης.

Να εκτελεί με επιμέλεια τα καθήκοντά του και κάθε εργασία που του αναθέτει το συμβούλιο.

Να γνωρίζει το πλαίσιο λειτουργίας του δημοτικού συμβουλίου.

Για τον λόγο αυτό πρέπει να μελετήσει τον κανονισμό λειτουργίας του δικού του δημοτικού συμβουλίου. Σε περίπτωση που το οικείο συμβούλιο δεν έχει δικό του κανονισμό, είναι σε ισχύ ο πρότυπος κανονισμός λειτουργίας του δημοτικού συμβουλίου.

Να γνωρίζει, ιδιαίτερα, τον τρόπο λήψης των αποφάσεων του δημοτικού συμβουλίου και των άλλων οργάνων του δήμου.

Να εκφράζει τη γνώμη του και να ψηφίζει κατά συνείδηση, αποβλέποντας πάντοτε στην εξυπηρέτηση του συνόλου των δημοτών.

Να ζητά δια του Προέδρου, από το Δήμαρχο, την

Οικονομική Επιτροπή, την Επιτροπή Ποιότητας Ζωής και τους Αντιδημάρχους, πληροφορίες και συγκεκριμένα στοιχεία, που είναι χρήσιμα για την άσκηση των καθηκόντων του.

Να καταθέτει γραπτές ερωτήσεις, δια του Προέδρου προς το Δήμαρχο και τα αρμόδια όργανα του Δήμου.

Προκειμένου οι δημοτικοί σύμβουλοι να ασκήσουν με τον καλύτερο και αποτελεσματικότερο τρόπο την εντολή που έχουν λάβει χαίρουν μιας σειράς διευκολύνσεων, που συνιστούν την ιδιαίτερη καταστατική τους θέση. Ωστόσο, η μη εκτέλεση των υποχρεώσεων του εκ μέρους του δημοτικού συμβουλίου, μπορεί να του επιφέρει την ποινή της αργίας ή ακόμα και της έκπτωσης. Έτσι, ενδεικτικά ένας δημοτικός σύμβουλος: Δεν μπορεί να απουσιάζει αδικαιολόγητα από τρεις (3) συνεχείς συνεδριάσεις του Δημοτικού Συμβουλίου ή να μην εκτελεί τις υποχρεώσεις του για διάστημα που υπερβαίνει τους τρεις (3) συνεχείς μήνες μέσα στο έτος, χωρίς την άδεια του Συμβουλίου.

Δημοτικός σύμβουλος που είναι Αντιδήμαρχος δεν επιτρέπεται να απουσιάζει περισσότερο από τριάντα (30) ημέρες συνολικά κάθε χρόνο, χωρίς άδεια του Δημοτικού Συμβουλίου.

Η απουσία αυτή μπορεί να παρατείνεται για εξαιρετικούς λόγους έως τρεις (3) μήνες, με άδεια του συμβουλίου.

Δεν μπορεί να μετάσχει στη συζήτηση ενός θέματος ή στην κατάρτιση αποφάσεως του Δημοτικού Συμβουλίου εφόσον ο ίδιος, ο/η σύζυγός του ή συγγενής του έως το δεύτερο βαθμό εξ αίματος ή εξ αγχιστείας ή πρόσωπο προς το οποίο διατηρεί στενό δεσμό, έχει υλικό ή ηθικό συμφέρον.

Εάν είναι Αντιδήμαρχος, μέλος της Οικονομικής Επιτροπής ή της Επιτροπής Ποιότητας Ζωής, είναι υποχρεωμένος να υποβάλλει ετήσια δήλωση για την περιουσιακή του κατάσταση σύμφωνα με την ισχύουσα νομοθεσία και να τη δημοσιοποιεί με ανάρτηση στην ιστοσελίδα του δήμου.

Είναι υποχρεωμένος να δηλώνει κάθε προσωπικό συμφέρον (ιδιοκτησιακό ή οικογενειακό) που έχει σχέση με τα θέματα του Δήμου, καθώς και να ενθαρρύνει και να προωθεί κάθε μέτρο που προάγει τη διαφάνεια και την καταπολέμηση της διαφθοράς, στο πλαίσιο άσκησης των καθηκόντων τους και λειτουργίας του Δήμου.

Η ΑΥΤΟΔΙΟΙΚΗΣΗ ΣΤΗ ΝΕΑ ΕΠΟΧΗ

Του Θ.ΜΠΑΡΤΣΩΚΑ

Η αυτοδιοίκηση είναι η ζωή μας σε απόλυτη συνάφεια με τις ζωές των άλλων

και άρα, αφού μιλάμε για τη ζωή, τα πράγματα δεν μπορεί να είναι ουδέτερα, αφού έχουν να κάνουν κυρίως με τον ανθρωπογενή παράγοντα. Η λιτότητα, η φτώχεια, η εκρηκτική ανεργία και κυρίως η έλλειψη προοπτικής για έξοδο από την κρίση είναι τα κύρια ζητούμενα, κυρίως σε επίπεδο Περιφερειών.

Θα μπορούν να γίνουν πράξη είτε από θέσεις διοίκησης είτε από θέσεις αντιπολίτευσης, όπως:

1. Η αιρετή Περιφέρεια πρωτοστατεί σε ένα πλατύ, ενωτικό, μαζικό κίνημα για μια επιθετική φιλολαϊκή αναδιάρθρωση του χρέους και διαγραφή

του «δόλιου» χρέους, με στόχο τη διατήρηση και παραπέρα ανάπτυξη των κατακτήσεων των εργαζομένων, τη διεύρυνση του κοινωνικού κράτους και όχι την αναδιάρθρωση του χρέους με στόχο την εδραίωση της αχαλίνωτης ασυδοσίας.

2. Η αιρετή περιφέρεια οφείλει να προστατέψει τους πολίτες και τις μικρομεσαίες επιχειρήσεις. Άρα μπορεί να κάνει σημαία της ότι μαζί με τα συνδικάτα, τους φοιτητικούς συλλόγους και άλλους μαζικούς φορείς δεν θα επιτρέψει τις άδικες κατασχέσεις περιουσιακών στοιχείων από «δόλιες» συμβάσεις.

3. Η αιρετή περιφέρεια ως θεσμός αυτοοργάνωσης των πολιτών μπορεί να επέμβει αποφασιστικά στη διαμόρφωση των τιμών, στο σπάσιμο των καρτέλ. Ιδιαίτερα η Ένωση Περιφερειών Ελλάδας, οφείλει να πρωτοστατήσει στη δημιουργία ενός

νέου παραγωγικού και συμμετοχικού, συνεταιριστικού αγροτικού κινήματος. Το θέμα της διαφοράς των τιμών «χωράφι - ράφι» δεν είναι μόνο οικονομικό, είναι βαθύτατα κοινωνικό, πολιτικό και η περιφερειακή αυτοδιοίκηση οφείλει να το έχει στις άμεσες προτεραιότητές της.

4. Άμεση διεκδίκηση των πόρων που παρακρατούνται από το Πρόγραμμα Δημοσίων Επενδύσεων και από τα περιφερειακά επιχειρησιακά προγράμματα και αναδιάρθρωση των δράσεων του ΕΣΠΑ με στόχο την άμεση δημιουργία ενός συστήματος κοινωνικών δομών, ιδιαίτερα παιδικών και βρεφικών σταθμών. Για το θέμα αυτό, που απασχολεί χιλιάδες οικογένειες, η ΚΕΔ, η Εκκλησία και άλλοι φορείς είναι ανάγκη να διαθέσουν όσους χώρους κατέχουν στον αστικό ιστό για τον σκοπό αυτόν.

500% ΑΠΟ ΤΟ ΧΩΡΑΦΙ ΣΤΟ ΡΑΦΙ

Αποκλίσεις που φθάνουν έως και το 500% στη διαφορά των αγροτικών προϊόντων από το χωράφι στα ράφια των σούπερ μάρκετ δείχνουν στοιχεία της Πανελληνίας Συνομοσπονδίας Ενώσεων Γεωργικών Συνεταιρισμών (ΠΑΣΕΓΕΣ). Έτσι, για παράδειγμα, μελιτζάνες που διατίθενται από τον παραγωγό 0,80 ευρώ το κιλό φτάνουν στα σούπερ μάρκετ προς 1,4 ευρώ, μήλα 0,9 ευρώ/κιλό προς 2 ευρώ και πιπεριές 0,80 ευρώ/κιλό φθάνουν στα ράφια προς 1,4 ευρώ.

Στο μεταξύ, στο μικροσκόπιο του υπουργείου Ανάπτυξης έχουν τεθεί ειδικές συμφωνίες ανάμεσα σε προμηθευτές και λιανεμπόρους οι οποίες ενώ εξασφαλίζουν εκπώσεις στους τελευταίους δεν διασφαλίζουν χαμηλότερες τιμές για τον καταναλωτή. Η έρευνα ξεκίνησε έπειτα από καταγγελίες για τη δράση πολυεθνικών καρτέλ και μεγάλων ελληνικών αλυσίδων σούπερ μάρκετ στον τομέα του ρυζιού, καθώς διαπιστώθηκε ότι οι όροι που έμπαιναν για την προώθηση του ρυζιού του Συνεταιρισμού Χαλάστρας στα ράφια ήταν ιδιαίτερα ασύμφοροι και δεν καθιστούσαν το προϊόν ανταγωνιστικό: οι ρυζοπαραγωγοί πουλούσαν προς 0,30 ευρώ

το κιλό αλλά το ρύζι κατέληγε στα ράφια προς 3-3,5 ευρώ το κιλό.

Το υπουργείο προσπαθεί να περιορίσει τις εικονικές συμφωνίες που εξασφαλίζουν εκπώσεις στους λιανεμπόρους χωρίς την παροχή αντίστοιχων υπηρεσιών εκ μέρους τους, καθώς και να πετύχει τον εξορθολογισμό του ποσοστού των χορηγούμενων εκπώσεων ώστε να διασφαλιστεί τελικώς χαμηλότερη τιμή για τον καταναλωτή.

Η ΕΡΕΥΝΑ ΤΟΥ ΑΠΘ. «Όσο καλής ποιότητας και αν είναι ένα αγροτικό προϊόν, όταν βγει από το χωράφι του παραγωγού είναι καταδικασμένο να στραγγαλιστεί», λέει στα «ΝΕΑ» ο καθηγητής Αγροτικής Πολιτικής στο Τμήμα Γεωπονίας του ΑΠΘ Κωνσταντίνος Μάττας, που έχει μελετήσει τη διαμόρφωση των τιμών των αγροτικών προϊόντων στη διαδρομή από το χωράφι του παραγωγού ως το ράφι των σούπερ μάρκετ. Όπως λέει, δεν υπάρχει καμία εποπτεία, ενώ είναι ενδεικτικό ότι στη διαδρομή διάθεσης του προϊόντος εμπλέκονται υπηρεσίες τριών διαφορετικών υπουργείων (Γεωργίας,

Ανάπτυξης, Οικονομικών). Η επιστημονική ομάδα του Κωνσταντίνου Μάττα πραγματοποίησε συγκριτική έρευνα σε Ελλάδα και Δανία μελετώντας τις αντιλήψεις αγροτών, συνεταιρισμών, μεταποιητών και λιανεμπόρων στην αλυσίδα παραγωγής τροφίμων. «Και στις δύο χώρες, μεταποιητές και αγρότες συμφωνούν ότι οι λιανοπωλητές είναι τα «κακά παιδιά» στη διαμόρφωση των τιμών», αναφέρεται στα συμπεράσματα της έρευνας.

Παράμετρος που ευνοεί το άνοιγμα της ψαλίδας στα αγροτικά προϊόντα είναι και το γεγονός ότι οι αγρότες στην Ελλάδα δεν υποχρεούνται από τον νόμο να τηρούν βιβλία και στοι-

χεία βάσει των οποίων να φορολογούνται. Η φορολόγησή τους προκύπτει τεκμαρτά, μέσα από μια δαιδαλώδη νομοθεσία για τον υπολογισμό του εισοδήματός τους, κάτι που είχε σκοπό να ελαφρυνθούν οι φτωχοί αγρότες. Αυτό εκμεταλλεύονται όμως έμποροι, οι οποίοι αναγκάζουν αγρότες να υπογράφουν εικονικές τιμές στα παραστατικά, ώστε στη συνέχεια της «αλυσίδας τροφίμων» να αποκομίζουν εκείνοι υπέρρογκα ποσά μετακυλίνοντας το κόστος στον καταναλωτή.

«Οι νόμοι της συνείδησης, τους οποίους θεωρούμε φυσικούς, γεννιούνται από τη συνήθεια. Κάθε άνθρωπος βαθιά μέσα του σέβεται τις απόψεις και τη συμπεριφορά που είναι αποδεκτές γύρω του».

ΚΟΙΝ. ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑ

ΤΡΟΦΙΜΑ ΚΑΙ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΕΞΟΥΣΙΑ

Του ΡΑΚΟΒΟΛΗ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ

Στην Ξάνθη πριν από περίπου είκοσι χρόνια συζητώντας σέ μία παρέα φίλων έμαθα το έξηξ καταπληκτικό, από έναν άνθρωπο που ζούσε από τα θερμοκήπιά του. Κάθε χρόνο πλήρωνε ένα μεγάλο ποσό χρημάτων για να αγοράσει σπόρους ντομάτας που τους έφτιαχναν τα έργοστάσια τής Ολλανδίας. «Καλά γιατί δεν κρατάς κάποια φυτά για να παράγεις εσύ ο ίδιος σπόρο»; ρώτησα γεμάτος άπορία. «Δεν γίνεται γιατί είναι υβρίδια και ο σπόρος που θα κρατήσεις, αν τον σπείρεις για δεύτερη χρονιά δεν θα σου δώσει καθόλου παραγωγή...έχουν επέμβει μέσα στον πυρήνα του φυτικού κυττάρου». «Γιατί τότε δεν σπέρνεις μία ντόπια ποικιλία;» «Γιατί δεν υπάρχουν πια ντόπιοι σπόροι...καείς δεν φρόντισε να κρατήσει, χάθηκαν τα τελευταία χρόνια, όλοι πια αγοράζουμε ολλανδικούς σπόρους.» – «Αν είναι δυνατόν», άναφώνησα έκπληκτος. Βλέποντας την έκπληξή μου συμπλήρωσε: «Αυτό δεν συμβαίνει μόνο με την ντομάτα, αλλά και με το άγγουρι και με την πιπεριά και με τις μελιτζάνες ...με όλα σχεδόν τα φυτά. – «Δηλαδή είμαστε πλήρως εξαρτημένοι! Άν για κάποιο λόγο δεν μάς πουλήσουν σπόρο δεν θα έχουμε τί να σπείρουμε, τί να φάμε.»

– «Έτσι ακριβώς» συμφώνησε ο άνθρωπος, ολοκληρώνοντας την έκπληξή μου. Συζητώντας στο Άγιον Όρος με έναν από τους κηπουρούς τής Ιερᾶς Μονῆς Γρηγορίου, μου έπιβεβαίωσε ότι όντως έτσι έχει η κατάσταση. «Γιατί δεν κάνετε κάτι ρώτησα;»

– «Ψάξαμε, φτάσαμε μέχρι την Πελοπόννησο ρωτώντας παλιούς μπαξεβάνηδες(=κηπουρούς) αν έχουν κρατήσει σπόρους, δυστυχώς δεν βρήκαμε! Είναι δυνατόν να συμβαίνουν αυτά τα παράλογα και φοβερά πράγματα;» Δυσκολευόμουν να τα άποδεχτώ. Μετά από μερικούς μήνες στην όνομαστική έορτή ενός φίλου γεωπόνου ανάμεσα στους επισκέπτες ήταν ένας καθηγητής πανεπιστημίου τής Γεωπονίας. Ρώτησα για το θέμα και όχι μόνο έπιβεβαίωσε όλα τα προηγούμενα, αλλά συμπλήρωσε τα έξηξ. Έχουν χαθεί πολλές ποικιλίες από πολλά είδη φυτών. Πριν από χρόνια βλέποντας τον κίνδυνο άποφασίσαμε στην σχολή να δημιουργήσουμε μία «τράπεζα σπόρων». Έπενεβή το Υπουργείο και μάς διέταξε να τη διαλύσουμε, γιατί διαμαρτηρήθηκαν οι έμποροι που εισάγουν και πωλούν τους σπόρους και θα κινδύνευε ένας κλάδος τής οικονομίας, είπε κουνώντας με πίκρα και άγανάκτηση το κεφάλι του.

Παρακολουθώντας τη σύγκρουση τής Εύρωπαϊκής Ένωσης με τις Η.Π.Α. για το θέμα των μεταλλαγμένων σπόρων και τροφίμων και άναρωτιόμουν γιατί τους καίει τόσο πολύ το ζήτημα Δέν είναι θέμα μόνο ύγείας, (που τὰ τρόφιμα είναι ήδη «μολυσμένα» με τὰ φυτοφάρμακα, τς όρμόνες, τὰ λιπάσματα και προκαλούν ή συμβάλλουν στην εμφάνιση καρκίνων, τώρα θὰ γίνονται άκόμα χειρότερα με τὰ μεταλλαγμένα) είναι και θέμα έξουσίας, θὰ έλεγα ότι είναι κυρίως θέμα έξουσίας. Όπως φαίνεται, σέ λίγο κανένας άπλός άνθρωπος δεν θὰ μπορεί να παράγει φυτικά τρόφιμα. Τὰ έργοστάσια θὰ έλέγχουν τους σπόρους, άρα και τὰ τρόφιμα. Θὰ άποκτήσουν έτσι δικαίωμα ζωής και θανάτου πάνω στους πληθυσμούς.

Η δυνατότητα που είχε το ανθρώπινο είδος εδώ και χιλετίες να παράγει έλεύθερα τὰ τρόφιμά του θὰ καταστραφεί. Αύτη είναι «η δημιουργική καταστροφή», που έπαγγέλεται ή Νέα Έποχή; Με αυτές τς μεθόδους προωθείται ή παγκοσμιοποίηση και ή Νέα Τάξη πραγμάτων; Έτσι έτοιμάζεται ό δρόμος για τήν παγκόσμια δικτατορία; Είναι δυνατόν αυτά τὰ πράγματα να συμβαίνουν στα άλήθεια; Τόσο πολύ διεστραφήκαμε; Τί εφιάλτης είναι αυτός που έρχεται;

Συνταγματική κατοχύρωση της Τοπικής Αυτοδιοίκησης στην Αυστρία

«Στην Ελλάδα σεβόμαστε και εμπιστευόμαστε τους Έλληνες πολίτες ή όχι;»

Το συνταγματικό κείμενο καθορίζει τη σφαίρα αρμοδιοτήτων των Δήμων. Για θέματα που ανήκουν στις αρμοδιότητες της τοπικής αυτοδιοίκησης, οι Δήμοι έχουν δικαίωμα να ψηφίζουν τοπικές κανονιστικές πράξεις, νομοθετήματα για θέματα που αφορούν την τοπική κοινωνία. Οι πράξεις αυτές δεν πρέπει να αντιτίθενται σε νόμους του Κρατιδίου ή της Ομοσπονδίας.

Δημοψήφισμα

Κάθε Κρατίδιο μπορεί να οργανώνει δημοψηφίσματα για νομοσχέδια. Τα δημοψηφίσματα μπορεί να λάβουν χώρα με πρωτοβουλία της Κυβέρνησης, του Κοινοβουλίου, μετά από αίτημα ενός αριθμού ψηφοφόρων (περίπου 10.000) ή μετά από αίτημα ενός αριθμού Δήμων.

Δημοψηφίσματα σε δημοτικό επίπεδο μπορούν να διεξαχθούν, όπως ορίζουν οι κανονιστικές πράξεις των ίδιων των Δήμων. Τα θέματα που μπορούν να τεθούν σε δημοτικό δημοψήφισμα είναι μόνο αυτά που βρίσκονται στη σφαίρα αρμοδιότητας της τοπικής αρχής.

Υπάρχουν και προβλέψεις σε μερικούς Δήμους για δημοψηφίσματα που δεν έχουν δεσμευτική ισχύ. Διενέργεια δημοτικών δημοψηφισμάτων, μπορούν να αιτηθούν το Δημοτικό Συμβούλιο, για όλα τα θέματα, το Διοικητικό Συμβούλιο και ο Δήμαρχος, μετά από αίτημα του 25% των δημοτών.

Επιπλέον το δημοψήφισμα διενεργείται εάν το Δημοτικό Συμβούλιο δεν έχει λάβει απόφαση μέσα σε ένα χρόνο από το αίτημα των δημοτών και με την προϋπόθεση ότι το ζήτησε το 25% των δημοτών.

Άμεση συμμετοχή

Οι δημότες ενός Δήμου μπορούν να διατυπώσουν τις απόψεις τους σχετικά με τα αναπτυξιακά σχέδια, τον οικοδομικό σχεδιασμό και τον προϋπολογισμό του Δήμου τους.

Η γνώμη τους σε αυτά τα θέματα παρουσιάζεται στο Δημοτικό Συμβούλιο. Σε όλα τα επίπεδα, περιφερειακό (Κρατίδιο) και τοπικό (Δήμος) οι πολίτες μπορούν να ξεκινήσουν τη διαδικασία για υιοθέτηση ή αλλαγή ενός νόμου ή μιας ρύθμισης. Τέτοιες πρωτοβουλίες μπορούν να λάβουν χώρα μόνο με τη συμμετοχή συγκεκριμένου αριθμού ή ποσοστού του εκλογικού σώματος (για παράδειγμα ένα πέμπτο του αριθμού του εκλογικού σώματος ή 10.000 πολίτες).

Προβλέπεται η σύγκληση συνελεύσεων σε δημοτικό επίπεδο με σκοπό την ενημέρωση του κοινού και την έκφραση διαφορετικών απόψεων σε διάφορα τοπικά ζητήματα. Αυτές οι συνελεύσεις συγκαλούνται με αίτημα συγκεκριμένου αριθμού πολιτών του εκλογικού σώματος ή με απόφαση του Δημάρχου.

Ηλεκτρονική διακυβέρνηση

Μια έξυπνη πόλη είναι μια πόλη με κεντρικά χαρακτηριστικά την βιώσιμη ανάπτυξη, τη δημοκρατία και την ευημερία, η οποία αναβαθμίζει, συνεχώς, την ποιότητα της ζωής των κατοίκων της.

Η Γνώση είναι δύναμη. Με βασικές πληροφορίες να είναι ανοικτά διαθέσιμες, η δύναμη γίνεται υπολογίσιμη, η ανισότητα αμβλύνεται, και εκτίθενται οι ανεπάρκειες των πολιτικών και των σχεδιασμών. Με την γνώση ο καθένας έχει τη δυνατότητα να κατανοήσει τον κόσμο, αλλά και να βοηθήσει στην αντιμετώπιση μεγάλων προκλήσεων.

Λαμβάνοντας υπόψιν αυτά:

Οραματιζόμαστε έναν Δήμο όπου η πληροφόρηση βοηθά στο να αποδοθεί ισορροπία στη δύναμη, όπου είμαστε ελεύθεροι να κατανοήσουμε, να αντιπαρατεθούμε και να συμβάλουμε στο πλαίσιο των κοινών του δήμου και της χρηστής διαχείρισης με γνώμονα τους δημότες και την τοπική κοινωνία, εξασφαλίζοντας την πληροφόρηση, της γνώσεις και τις ψηφιακές τεχνολογίες σε όλους και όχι για μια μικρή ελίτ.

Για την Βιώσιμη Ανάπτυξη

Στις μέρες η αυτοδιοίκηση καλείται να παίξει ένα σημαντικό ρόλο στον αναπτυξιακό σχεδιασμό, στην παραγωγική ανασυγκρότηση της χώρας. Πρώτη άμεση βελτίωση της χρήσης ψηφιακών τεχνολογιών είναι η μείωση της γραφειοκρατίας που βοηθάει στην εξοικονόμηση πόρων από τον δήμο, τους πολίτες και τις επιχειρήσεις. Άλλη βελτίωση που έρχεται στον δήμο, λόγω των μειωμένων και λιγότερο χρονοβόρων διαδικασιών, είναι η ανακατεύθυνση του στελεχιακού δυναμικού του σε υπηρεσίες που απευθύνονται στους πολίτες και τις επιχειρήσεις, ενισχύοντας έτσι τις προϋπόθεσης της τοπικής ανάπτυξης.

Για την Δημοκρατία

Για εμάς η δημοκρατία εμπεριέχει δύο κρίσιμες διαστάσεις. Την πληροφόρηση και την παροχή βήματος. Οι ψηφιακές τεχνολογίες σύμφωνα με το δικό μας όραμα πρέπει να κατευθυνθούν προς το άνοιγμα των δεδομένων του δήμου προς τους δημότες με τη λογική των ανοιχτών δεδομένων. Επίσης πρέπει να δημιουργηθούν πλατφόρμες διαβούλευσης και κατάθεσης ιδεών από τους δημότες προς την ηγεσία του δήμου. Η δημοκρατία βέβαια δεν σταματά εκεί αφού αν οι δημότες δίνουν ιδέες οι οποίες δεν αξιοποιούνται από τον δήμο τότε αυτά τα εργαλεία απαξιώνονται. Η απαξίωση αυτή μπορεί να ανατραπεί τροποποιώντας τις διαδικασίες του δήμου και των θεσμοθετημένων επιτροπών για την συμπεριληψη, προς διαβούλευση, απόψεων και ιδεών που προκύπτουν από αυτά τα ψηφιακά εργαλεία.

Για την κοινωνική δικαιοσύνη

Η κοινωνική δικαιοσύνη ως πολιτική που έγκειται στον βέλτιστο και δικαιότερο τρόπο με τον οποίο πρέπει να κατανέμονται οι πόροι. Επίσης,

η γνώση των προβλημάτων της πόλης επιτρέπει σε κάθε δημότη, να κατανοεί τις δημόσιες πολιτικές και να συμβάλει στη διαμόρφωσή τους.

Οι Προτάσεις μας

1. Εκστρατεία ενημέρωσης των φορέων της πόλης και των δημοτών για τα οφέλη, τις προοπτικές, τις αδυναμίες και τους κινδύνους των νέων-ψηφιακών τεχνολογιών στη λογική της ενδυνάμωσης της συμμετοχής σε διαβουλεύσεις και αποφάσεις και της δημιουργίας ψηφιακής κουλτούρας στην πόλη.

2. Πλατφόρμα ανοικτής πληροφόρησης για τα οικονομικά στοιχεία του δήμου, και για την παροχή ανθρώπινων και κατανοητών δεικτών στα οικονομικά μεγέθη.

«Η εμπειρία μας λέει ξεκάθαρα πως οι άνθρωποι πιστεύουν ότι είναι ελεύθεροι επειδή απλώς έχουν συνείδηση των πράξεών τους και δεν έχουν συνείδηση των αιτιών που καθορίζουν αυτές τις πράξεις».

ΚΟΙΝ. ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑ

3. Δημιουργία πύλης ανοικτής πληροφόρησης δεδομένων του δήμου για τους δημότες και συνεργασία με επιστημονικούς φορείς για την δημιουργία ανθρώπινων δεικτών.

4. Δημιουργία πλατφόρμας ηλεκτρονικής διαβούλευσης και κατάθεσης προτάσεων για τους δημότες. Τροποποίηση των διοικητικών πρακτικών για την εξασφάλιση της συμμετοχής των προτάσεων των δημοτών.

5. Άνοιγμα των χώρων εκδηλώσεων του δήμου στο διαδίκτυο με πλατφόρμες ζωντανής αναμετάδοσης των εκδηλώσεων που πραγματοποιούνται σε αυτές

6. Επέκταση των δράσεων του διαδικτύου των πραγμάτων και σε άλλους τομείς μέσα στην πόλη:

Καθαριότητα (πράσινοι κάδοι)

Δίκτυο αισθητήρων parking στους δρόμους της πόλης με χρήση ευρυζωνικού δικτύου 5G

Αισθητήρες ατμοσφαιρικής ρύπανσης και θορύβου για την συλλογή δεδομένων σε σχέση με την ποιότητα ζωής της πόλης.

Δημιουργία ελεύθερου λογισμικού για την κάλυψη των αναγκών της επιχειρηματικότητας στον Δήμο.

Δίνουμε το λόγο στους ανθρώπους της πόλης μας, με σκοπό να συνδράμουν στη δημιουργία των θέσεων μας. Ακούμε προβληματισμούς και ιδέες και το αποτέλεσμα της συζήτησης θα είναι η διαμόρφωση ενός προγράμματος, το οποίο θα μας αφορά όλους.

Η συζήτηση δεν έχει κλείσει ακόμα, θα σας βρούμε στις γειτονιές, τους δρόμους και τις πλατείες της πόλης μας για να συζητήσουμε όλοι μαζί ένα τελικό πρόγραμμα.

Η περιφέρεια ως αναπτυξιακός και κοινωνικός θεσμός της χώρας

Η Περιφέρεια έχει ως χαρακτηριστικό της ότι αποτελεί κομμάτι της αυτοδιοίκησης, της αυτοδιαχείρισης, της ανεξαρτησίας των τοπικών κοινωνιών να αποφασίσουν για σοβαρά θέματα που τους απασχολούν και παράλληλα ότι έχει την ευχέρεια να ασκεί δημόσια πολιτική μέσα από την αυτοοργάνωση και τη θεσμική δυνατότητα με βάση τις αρμοδιότητες και τους μηχανισμούς που διαθέτει.

Σύμφωνα με το πλαίσιο λειτουργίας της η περιφέρεια διαδραματίζει ένα ρόλο συνεταιρικό και συνεργατικό, με λειτουργική και οργανωτική διάσυνδεση με τις υπηρεσίες της Ευρωπαϊκής Ένωσης στην εφαρμογή πολιτικών ανάπτυξης και ενίσχυσης των κρατών – μελών της, χωρίς να έχει σχέση εξάρτησης από τις κρατικές επιλογές. Με τη διάσταση αυτή αναδεικνύεται ο καταλυτικός και κυρίαρχος θεσμικός της ρόλος σε όλο το ευρωπαϊκό οικοδόμημα, σε σχέση με το στόχο της ισότιμης περιφερειακής οικονομικής ανάπτυξης, αλλά και την άσκηση κοινωνικών πολιτικών.

Περιφερειακές πολιτικές που βασίζονται στους άξονες που αφορούν στην αξιοποίηση των χρηματοδοτικών πόρων για τις υποδομές (μεταφορές- επικοινωνίες), ΣΤΗΝ ΕΙΝΙΣΧΥΣΗ ΤΩΝ ΜΙΚΡΟΜΕΣΑΙΩΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ, ΩΣΤΕ ΝΑ ΚΑΤΑΣΤΟΥΝ ΚΑΙΝΟΤΟΜΕΣ ΚΑΙ ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ, ΣΤΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΕΥΚΑΙΡΙΩΝ ΕΡΓΑΣΙΑΣ, ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΣΤΗΝ ΕΙΝΙΣΧΥΣΗ ΚΑΙ ΣΤΟΝ ΕΚΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΟ ΤΟΥ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣΗ ΜΙΑΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΧΩΡΙΣ ΑΠΟΚΛΕΙΣΜΟΥΣ.

Εξαιτίας μάλιστα του επιπέδου άσκησης πολιτικής, η περιφέρεια ενταγμένη στην ευρωπαϊκή διακυβέρνηση έχει πρωταγωνιστικό ρόλο σε όλη την Ευρώπη στην αποκέντρωση αρμοδιοτήτων και

εξουσιών, ιδιαίτερα σε χώρες όπως η Ελλάδα, που χαρακτηρίζονται από συγκεντρωτισμό και γραφειοκρατία.

Μπορεί και πρέπει, επομένως, η περιφερειακή πολιτική να υπερβεί τα εμπόδια που θέτει η κρατική λειτουργία, να κάνει ουσιαστικά βήματα απεμπλοκής από το γραφειοκρατικό μοντέλο διοίκησης και να αξιοποιήσει όλες τις δυνατότητες βελτίωσης της ποιότητας ζωής των κατοίκων.

Από τους ανθρώπους που θα στελεχώσουν την περιφερειακή αρχή και τις κυρίαρχες αντιλήψεις τους θα διαφανεί η δυνατότητα εδραίωσης ενός νέου ρόλου που επιβάλλεται να αναδειχτεί στη χώρα μας. Η περιφέρεια μπορεί να κάνει βήματα ανεξάρτητης και δυναμικής πορείας ή να παραμείνει στάσιμη και ανενεργή, ενταγμένη στην παθητική και αδύναμη ελληνική πραγματικότητα, δρώντας επικοινωνιακά και χωρίς ουσιαστικό αποτέλεσμα.

Η αιρετή περιφέρεια στην Ελλάδα σταθεροποιημένη διαχρονικά σε μια αναχρονιστική πρακτική μένει ένας ανούσιος, αναξιποίητος θεσμός σε ένα μετέωρο βήμα της διοίκησης, χωρίς διάσυνδεση με τις τοπικές κοινωνίες.

Έχουμε μια δυνατότητα, μια επιλογή: να αναδεικνύουμε μια περιφερειακή αρχή που θα αποδέχεται την ευρωπαϊκή διάσταση της περιφέρειας και θα κάνει πράξη την αξιοποίηση της πολιτικής απόφασης για τη σύσταση της Ευρώπης των περιφερειών.

Δεν είναι επιλογή η ενίσχυση και εκλογή ανθρώπων που περιστασιακά και για την εξυπηρέτηση κομματικών σκοπιμοτήτων εμφανίζονται ως διάττοντες αστέρες για να σώσουν τον τόπο μας.

Δεν είναι επιλογή η εκλογή αυτών που αντιλαμβάνονται την περιφερειακή εξουσία, ως αποκομμί

πολιτικής καριέρας ή προσωπικού βολέματος.

Δεν είναι επιλογή η στήριξη ψηφοδελτίων που στέκονται αρνητικά σε κάθε προοπτική ανάπτυξης και αμφισβητούν δογματικά κάθε αξιοποίηση των μεγάλων δυνατοτήτων που μας προσφέρει η ευρωπαϊκή πορεία της χώρας μας.

Υπάρχει η επιλογή μιας δυναμικής και θεσμικής αξιοποίησης όλων των δυνατοτήτων της περιφέρειας, απέναντι στην αδράνεια και την κωλυσιεργία του κεντρικού κράτους, η αξιοποίηση όλων των στρατηγικών αυτονομίας και ανεξαρτησίας, αποκέντρωσης και ενίσχυσης των τοπικών κοινωνιών με διαφάνεια, αξιοπιστία και δημοκρατικότητα.

Αναγκαίο βήμα αποτελεί η εξωστρέφεια και η ενίσχυση της περιφερειακής οικονομίας.

Το κρίσιμο στοιχείο είναι το άλμα προς τη μετεξέλιξη της περιφέρειας σε μια ευρωπαϊκή πρακτική άσκησης ουσιαστικής εξουσίας, μέσα σε ένα σύστημα αυτοδιαχείρισης και ανεξαρτησίας παράλληλα άμβλυση των παθογενειών που διατηρούνται στην ελληνική διοίκηση και την κοινωνία, που για χρόνια ταλαιπωρούν τη χώρα μας. Αυτή είναι η μοναδική διέξοδος για την ουσιαστική ενίσχυση της τοπικής εξουσίας απέναντι σε ένα μη παραγωγικό κράτος και η αξίωση για τε μετεξέλιξη σε ένα ευέλικτο κράτος με συντονιστικό και υποστηρικτικό ρόλο στις περιφέρειες.

Μέσα από αυτόν το δρόμο θα αναδειχτούν, θα αξιοποιηθούν και θα θωρακιστούν οι υγιείς δυνάμεις σε κάθε περιοχή, που θα αποτελέσουν τον πυλώνα ανασυγκρότησης της οικονομίας και της αντιμετώπισης των προβλημάτων της κοινωνίας μας.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑ

Του ΠΑΝΑΓ. ΚΑΛΦΑΝΤΗ

“ΕΧΕΤΕ ΕΥΘΥΝΗ ΝΑ ΕΠΙΛΕΞΕΤΕ ΤΟΥΣ ΙΚΑΝΟΤΕΡΟΥΣ”

Η τοπική αυτοδιοίκηση έγινε κοινωνική ανάγκη ως αυτοοργάνωση. Η ανάγκη μιας ομάδας ανθρώπων που κατοικούσαν στον ίδιο τόπο να λύσουν κοινά προβλήματα ή να αναπτύξουν νέους όρους για την βελτίωση της ζωής τους. Να φτιάξουν έναν δρόμο, ένα σχολείο, μια παιδική χαρά, να λύσουν το πρόβλημα της αποχέτευσης, της προστασίας από τις θεομηνίες κ.λπ.

Στη συνέχεια η Τοπική Αυτοδιοίκηση πήρε μορφή κράτους. Αναλάμβανε τις αποκεντρωμένες κρατικές λειτουργίες και έγινε κάπως απρόσωπη και απόμακρη..

Μια τοπική κοινωνία σήμερα πρέπει να επανατοποθετηθεί στο πλαίσιο της παγκοσμιοποίησης και της ψηφιακής πραγματικότητας που επιβάλλουν νέους όρους ζωής και νέες συνθήκες. Μια τοπική κοινωνία σήμερα πρέπει να οργανώνεται για να δημιουργήσει ευνοϊκό περιβάλλον διαβίωσης στα μέλη της στο πλαίσιο ενός παγκόσμιου και ραγδαία εξελισσόμενου ανταγωνισμού. Μια τοπική κοινωνία, ένας δήμος, μια πόλη ΠΡΕΠΕΙ...

1. Να δημιουργεί βελτιωμένα περιβάλλοντα εκπαίδευσης για να δημιουργεί ανταγωνιστικό πλεονέκτημα για τα παιδιά της. Αυτό σημαίνει ελκυστικές και σύγχρονες παιδαγωγικά υποδομές παιδείας, αλλά και ανάπτυξη ιδιαίτερων εκπαιδευτικών προγραμμάτων για την καλλιέργεια πρωτοπόρων δεξιοτήτων.

2. Να δημιουργεί ένα ευνοϊκό επιχειρηματικό περιβάλλον και να εκπαιδεύει συνεχώς τους πολίτες, στο να το αξιοποιούν άμεσα και στο μέγιστο βαθμό. Να δημιουργεί θεσμούς ανάπτυξης δεξιοτήτων και στους επαγγελματίες και στο δυναμικό των εργαζο-

μένων και ταυτόχρονα να οργανώνει μηχανισμούς συνεργατικής ανάπτυξης και συγκέντρωσης επενδυτικών κεφαλαίων. Παράλληλα πρέπει να προστατεύει τις τοπικές της αγορές παρακολουθώντας τις εξελίξεις στην Έξυπνη Εξειδίκευση, τη Χωρική Ταυτότητα και τις νέες μορφές συναλλαγών.

3. Να προστατεύει τους πολίτες της ως καταναλωτές.

4. Να μεριμνά για την διαμόρφωση φιλικών και λειτουργικών πολεοδομικών όρων. Αξιοποιώντας την εμπειρία της ραγδαίας και ασύντακτης πολεοδομικής ανάπτυξης του παρελθόντος θα πρέπει να δρομολογεί μέτρα που να δημιουργούν νέες συνθήκες ελκυστικής διαβίωσης.

5. Να μπει γρήγορα στους διαδρόμους της «Έξυπνης Πόλης». Να παρακολουθεί τις εξελίξεις στην Ηλεκτρονική Διάσυνδεση, την διαλειτουργικότητα, το Internet of Things, την τηλεματική.

6. Να δημιουργήσει θεσμούς διαχείρισης της γήρανσης του πληθυσμού. Με την ανάπτυξη συστημάτων Ενεργού Γήρασης. Σε πολύ λίγο χρόνο οι άνθρωποι άνω των 65 θα αντιπροσωπεύουν πάνω από το 50% των τοπικών μας κοινωνιών.

7. Να μπει άμεσα στους νέους όρους διαχείρισης του περιβάλλοντος. Όχι μόνο στη διαχείριση των απορριμμάτων που αποτελεί πια πηγή εσόδων για τις τοπικές κοινωνίες, αλλά και στην παραγωγή ενέργειας μέσω ΑΠΕ και στην ενεργειακή αναβάθμιση των κτιρίων, και στην ηλεκτροκίνηση των οχημάτων και στη διαχείριση του πρασίνου και του μικροκλίματος.

Όλα αυτά τα παραπάνω όμως δεν είναι συνθήκες

που θα έρθουν με ελκυστικό τρόπο και αναίμακτα. Απαιτούν κοινή συμφωνία και ξεβόλευα. Απαιτούν στροφή στις δημόσιες δαπάνες με πιο μακρόπνοη απόδοση, απαιτούν αλλαγή των συνθηκών, απαιτούν κατανόηση των νέων όρων και πάνω από όλα απαιτούν την κοινωνική οργάνωση και ενεργοποίηση για να γίνουν οργανωμένο αίτημα και Επιχειρησιακό Σχέδιο.

Ο τόπος μας είναι μικρός και έχουμε όλοι μετρηθεί στην αποτελεσματικότητα και την συνέπεια.

Η ψήφος σας στις δεν είναι υποχρέωση σε γνωστούς η φίλους σας... είναι η δύναμη σας αλλά και η ευθύνη σας να επιλέξετε τους ικανότερους ώστε να ευημερήσουν οι τοπικές κοινωνίες.

ΕΘΕΛΟΝΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΤΟΠΙΚΗ ΑΥΤΟΔΙΟΙΚΗΣΗ

Τα τελευταία χρόνια έχουν κάνει την εμφάνισή τους πολλές ΜΚΟ, ΑΜΚΕ, αλλά και απλές ομάδες πολιτών με πληθώρα εθελοντικών δράσεων σε πεδία όπως οι κοινωνικές υπηρεσίες, το περιβάλλον, ο πολιτισμός κ.α. Όλες αυτές στηρίζουν τη δράση τους στην εθελοντική προσφορά των μελών τους. Η έννοια του εθελοντισμού έχει συνδεθεί άρρηκτα με την αλληλεγγύη και την ανιδιοτελή προσφορά. Ομάδες πολιτών οργανώνονται χρησιμοποιώντας το διαδίκτυο και τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, έρχονται κοντά, δημιουργούν, αναπτύσσουν σχέσεις και φιλίες. Ιδιαίτερα γνωστές με πανελλαδική δράση, η δράση Human grid σε ανθρωπιστικό κυρίως επίπεδο αλλά η δράση tutorpool ένα δίκτυο εθελοντισμού και αλληλεγγύης για την εκπαίδευση.

Μέσα από αυτές τις δράσεις, βιώνουμε στην Ελλάδα της κρίσης μια διαφορετική και αισιόδοξη προοπτική. Απέναντι στα προβλήματα που δημιουργήθηκαν, οι πολίτες ενώνουν τις δυνάμεις τους, τη δημιουργικότητά τους, τις γνώσεις, τις δυνατότητές τους, τις δεξιότητές τους και τις αντοχές τους και αναδεικνύουν το μεγαλείο του εθελοντισμού. Με τη δράση τους έρχονται και λειτουργούν ως ένα δίκτυο προστασίας, συμβάλλοντας θετικά στην αντιμετώπιση ιδιαίτερων κοινωνικών, οικονομικών και περιβαλλοντικών προβλημάτων και καλύπτουν κενά που δημιουργούνται από την αδυναμία του κράτους να λειτουργήσει προστατευτικές δομές και υπηρεσίες. Οι εθελοντές βοηθάνε άλλους και παράλληλα βοηθιούνται και οι ίδιοι.

Τέτοιες ομάδες είναι ιδιαίτερα σημαντικό να έχουν τη στήριξη της Τοπικής Αυτοδιοίκησης. Δυστυχώς παρατηρούμε ότι αρκετοί τοπικοί αιρετοί αρέσκονται στην κοινωνική πολιτική της φωτογραφίας και των στεγνών δελτίων τύπου, ενίοτε και καπελώματος τέτοιων δράσεων και εθελοντικών ομάδων και όχι στην ουσιαστική στήριξη. Ο εθελοντισμός δεν είναι απλά ένας όρος, είναι στάση ζωής την οποία ή την υιοθετείς ως τέτοια ή την θυμάσαι κατά το πώς σε βολεύει.

Η Τοπική Αυτοδιοίκηση οφείλει να αναλαμβάνει πρωτοβουλίες που να ενθαρρύνουν τη συμμετοχή των πολιτών σε εθελοντικές δράσεις αξιοποιώντας το πολύτιμο ανθρώπινο κεφάλαιο των εθελοντών προς όφελος της τοπικής κοινωνίας. Η δεξαμενή των ενεργών πολιτών πρέπει να αποτελέσει την ισχυρή βάση πάνω στην οποία μπορεί να δομηθεί μια κοινωνία αλληλεγγύης και συμμετοχής.

Προαπαιτούμενα για την προώθηση του εθελοντισμού στην τοπική αυτοδιοίκηση είναι:

Δομές στήριξης και συμβουλευτικής των εθελοντικών οργανώσεων σε εθνικό και περιφερειακό επίπεδο. Θεσμοθέτηση πόρων και κανόνων αξιολόγησης των εθελοντικών οργανώσεων.

Θεσμοθέτηση του συμμετοχικού προϋπολογισμού. Οι πολίτες συναποφασίζουν για το που θα διατεθούν οι οικονομικοί πόροι.

Κάτι που λίγοι γνωρίζουν είναι ότι ο εθελοντισμός στην τοπική αυτοδιοίκηση απέκτησε νομική βάση με το Ν.3852/07.06.2010 «Νέα Αρχιτεκτονική της Αυτοδιοίκησης και της Αποκεντρωμένης Διοίκησης- Πρόγραμμα Καλλικράτης», (άρθρο 76, 83 και 178). Ο νόμος του Καλλικράτη που πολύ εύκολα κάποιος βιάζεται να λιοδρήσει και να καταγγείλει ότι ευθύνεται εν μέρει για την οικονομική κρίση των Δήμων προβλέπει τη σύσταση Γραφείων Εθελοντισμού. Ήδη σε 15 Δήμους της χώρας λειτουργούν Γραφεία Εθελοντισμού. Πριν λοιπόν βιαστούμε να αφορίσουμε έναν ολόκληρο νόμο ως αναρωτηθούμε αν φταίει ο ίδιος ο νόμος ή διατάξεις του νόμου που δεν εφαρμόστηκαν σωστά ή καθόλου, ως θυμηθούμε τις επιτροπές διαβούλευσης πολιτών, το συνήγορο του Δημότη κ.α. Φταίει άραγε ο νόμος ή μήπως οι Δήμαρχοι που κατά τα προηγούμενα χρόνια σπατάλησαν χρήματα σε έργα βιτρίνας και εντυπωσιασμού, η αδιαφάνεια στα οικονομικά των Δήμων, ή η μη λήψη συλλογικών αποφάσεων μέσα από συμμετοχικές διαδικασίες πολιτών και τοπικών φορέων;

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑ

Χαραμάδες αλληλεγγύης στην κλεισούρα της πανδημίας

Από τις πρώτες μέρες φάνηκε πώς η πανδημία ξυπνά αρχέγονους φόβους, μήμερες επιδημιών παλαιών, αλλά και τον φόβο του άγνωστου. Από τις πρώτες μέρες φάνηκε πώς στον μακρύ και πρωτόγνωρο δρόμο που πορευόμαστε, η συλλογική κοινωνική ευθύνη είναι, όρος επιβίωσης. Όταν η κοσμική και τηλεοπτική φιλανθρωπία δεν είχε πια χώρο να διαφημιστεί. Στις πολυκατοικίες, οι λιγότερο ευάλωτοι και οι πιο ευάλωτοι άρχισαν να επικοινωνούν με σημειώματα για τα ψώνια, το μαγείρεμα, την παρέα από το τηλέφωνο. Τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης έγιναν εργαλείο αυτοοργάνωσης. Ομάδες στήνονται και συντονίζονται όλο και περισσότερες, ευρύτερα ή στις γειτονιές των μεγάλων πόλεων και στα χωριά, εκεί που μπορούμε να βοηθάμε άμεσα, χωρίς να χρειάζονται μεγάλες μετακινήσεις. Ιδιώτες, διαδικτυακές κοινότητες, σωματεία προσφέρουν δωρεάν ακίνητα στο ιατρικό και νοσηλευτικό προσωπικό για τη στέγασή του. Καλλιτέχνες προσφέρουν τα έργα τους, ταινίες και βιβλία γίνονται κοινό κτήμα, δημιουργική απασχόληση και ευκαιρίες εκπαίδευσης διατίθενται χωρίς κόστος. Η αλληλεγγύη εκφράζεται αυθόρμητα, οργανώνεται γρήγορα, από κοντά και από μακριά, στα μεγάλα και τα μικρά. Η ενημέρωση για το κίνημα που συνεχώς δυναμώνει, γίνεται από στόμα σε στόμα, ακόμα και τώρα που κρατάμε δυο μέτρα απόσταση μεταξύ μας.

Η πανδημία δεν είναι πόλεμος, εχθροί δεν είναι άλλοι άνθρωποι, η στιγμή που δεν έχουμε την πολυτέλεια της μελαγχολίας. Τα σύνορα κλείνουν, οι κυρίαρχες ηγετικές ελίτ απευθύνουν συνήθως πολεμικά ανακινωθέντα, δεν ξερνούν ή δεν μπορούν να μιλήσουν διαφορετικά. Νεοφιλελεύθεροι εμφανίζονται να στηρίζουν το κοινωνικό κράτος που γκρέμιζαν. Κάθε ώρα οι συνθήκες μεταβάλλονται και απαιτούν νέα μέτρα. Τώρα που κάθε στιγμή αλλάζει και η άνοιξη γίνεται απρόσιτη, είναι η ώρα που «ο άλλος» είμαστε εμείς.

Μαρία Σπηλιωτοπούλου

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ: ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: ΣΚΟΥΛΑ 2 ΡΕΘΥΜΝΟ, ΤΗΛ: 2831035042, ΦΑΞ: 2831023392,
E-MAIL: k.kainotomia@gmail.com SITE: www.koinonikikainotomia.gr
FACEBOOK: Κοινωνική Καινοτομία <https://www.facebook.com/k.kainotomia/>.

Η έκδοση της εφημερίδας «Κοινωνική ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑ» δίνει το χρονικό περιθώριο στους αναγνώστες της, να στείλουν τις κοινωνικές καινοτόμες προτάσεις τους, στην εφημερίδα στο φαξ 2831023392 ή στο e-mail: k.kainotomia@gmail.com

Οι προτάσεις αυτές θα παρουσιάζονται είτε ως άρθρο, είτε ως μέρος των διαλόγων, στα επόμενα φύλλα.

Για τον σκοπό αυτό σε κάθε έκδοση, θα αναγράφονται τα θέματα που θα συζητηθούν στην επόμενη έκδοση της 31/7/2017. Τα θέματα αυτά είναι:

1. ΚΟΙΝΩΝΙΑ	ΣΥΛΛΕΚΤΙΚΑ ΑΡΘΡΑ
2. ΚΡΑΤΟΣ	>> >>
3. ΑΓΟΡΑ	>> >>
4. ΠΟΛΙΤΕΙΑΚΟ	>> >>
5. ΧΡΗΜΑ ΚΑΙ ΕΞΟΥΣΙΑ	ΑΡΘΡΑ ΣΥΝΕΡΓΑΤΩΝ
6. ΑΝΑΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ:	>> >>
7. ΚΑΙΝΟΤΟΜΕΣ ΕΦΑΡΜΟΓΕΣ:	>> >>
8. ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ:	>> >>

Η εφημερίδα «Κοινωνική ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑ» κυκλοφορεί σε συγκεκριμένα σημεία πώλησης στην ΚΡΗΤΗ. Τα σημεία αυτά αναγράφονται στην ιστοσελίδα. www.koinonikikainotomia.gr, στην οποία αναρτώνται αναλυτικά όλες οι εκδόσεις της εφημερίδας

Το αντίτιμο για την εφημερίδα είναι προαιρετικό. Στα σημεία πώλησης οι εφημερίδες διατίθενται σε ιδιαίτερο σταντ πάνω στο οποίο υπάρχει «κουμπάρας» στον οποίο ο αναγνώστης προαιρετικά εισφέρει την οικονομική βοήθειά του, για την συνέχιση της έκδοσης της εφημερίδας. Η οικονομική διαχείριση της εφημερίδας δημοσιεύεται σε κάθε έκδοση όπως παρακάτω.

- ΔΑΠΑΝΕΣ: ΕΚΤΥΠΩΣΗΣ 5^η ΕΤΟΥΣ 1.050€ - ΔΙΑΝΟΜΗΣ: ΕΘΕΛΟΝΤΙΚΑ - ΙΔΡΥΣΗΣ: 1.716€ - ΛΟΙΠΑ
- ΕΣΟΔΑ: ΙΔΡΥΤΙΚΕΣ ΕΙΣΦΟΡΕΣ 1.800 € - ΚΟΥΜΠΑΡΑ: 1.100 €
- Εισφορές εκτός από τους κουμπάρδες δεν γίνονται δεκτές.

Την εφημερίδα διαχειρίζεται η Μη Κερδοσκοπική εταιρεία «Κοινωνική ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑ» με έδρα Σκουλά 2, Ρέθυμνο, τηλ 2831035042, φαξ 2831023392. Υπεύθυνος: κ. Δημήτρης Ηλιάκης, e-mail: demeliakis@gmail.com, τηλ: 6974322338, facebook: Κοινωνική Καινοτομία, <https://www.facebook.com/k.kainotomia/>.

ΣΗΜΕΙΑ ΔΙΑΝΟΜΗΣ ΕΝΤΥΠΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ

ΝΟΜΟΣ ΧΑΝΙΩΝ

- ΚΤΕΛ Χανίων - Ρεθύμνου
- Χανιά, καφετέρια ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ οδός: Χατζ. Νταλιάνη 40. κ Σπύρος Ανδρουλάκης. τηλ 6973350988
- Χανιά Πολυχώρος ΜΕΓΑΛΟ οδός: Γρηγορίου Ε' 69. τηλ 2821072352
- ΚΤΕΛ, Καστέλι Κισσάμου
- Καστέλι Κισσάμου, περίπτερο έναντι 1^{ου} Γυμνασίου κ. Γεώρ. Τσουρουνακής, τηλ. 6972289878
- Παλαιόχωρα καφετέρια ΚΟΚΟΝΑΤ κ. Αντώνης Σεργιντάνης τηλ. 6971655429
- ΚΤΕΛ Παλαιόχωρας
- ΚΤΕΛ, Σταθμός Καντάνου
- Βρύσες Αποκορώνου καφετέρια LA LUNA κ. Γιάννης Κασαπάκης τηλ 2825051500
- ΚΤΕΛ, Σταθμός Βρύσες Αποκορώνου

ΝΟΜΟΣ ΡΕΘΥΜΝΟΥ

- Ρέθυμνο: Κέντρο Τύπου Μοάτσου. κ. Χαρίση Ελευθερία τηλ. 2831025935
- Ρέθυμνο: Βιβλίο Τύπος, Ηγούμενου Γαβριήλ 137
- ΚΤΕΛ Ρεθύμνου - Χανίων - Ηρακλείου
- Ανώγεια super market ΑΡΙΑΔΝΗ κ. Τάσος Σταυρακάκης
- Ανώγεια super market ΑΡΙΑΔΝΗ, κ. Μπάμπης Δραμουντάνης
- Πέραμα, καφετέρια REVANS, τηλ 2834023319
- Σπήλι, super market, Σταύρος Μπριλάκης
- Πλακιάς, super market, Κώστας Τριπολιτάκης, τηλ. 6972186997
- Κάνεβος, super market Μαρία Ηλιάκη - Κουρμούλη

ΝΟΜΟΣ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ

- Ηράκλειο Δισκοπολείο Αεράκης τηλ. 6980976609 (Πλατεία Κοραή)
- Ηράκλειο Κέντρο Τύπου κ. Βαγγελιώ Κουτάντου τηλ. 2810231090
- ΚΤΕΛ Ηρακλείου - Ρεθύμνου - Λασιθίου
- Καφετέρια ΚΤΕΛ Μοίρες Ηρακλείου
- Βιάννος καφέ ΑΔΑΜΑΚΗΣ κ. Ειρήνη κ υιός Πετράκης τηλ 2895022249

ΝΟΜΟΣ ΛΑΣΙΘΙΟΥ

- Ιεράπετρα - Σταθμός ΚΤΕΛ
- Άγιος Νικόλαος καφετέρια Αστέρα λιμάνι Αγ. Νικολάου κ. Μιχ. Σγουρός τηλ. 6944714853
- Άγιος Νικόλαος - Σταθμός ΚΤΕΛ Αγίου Νικολάου
- Σητεία καφετέρια ΚΑΦΕ, οδός Καραμανλή Λιμάνι κ. Κοτζαμποξάκης τηλ 6975779052, 2843025131
- Σητεία - Σταθμός ΚΤΕΛ Λασιθίου